

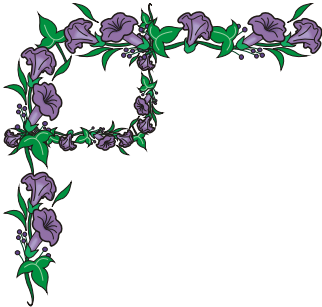

AZ OROSHÁZI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
INGYENES LAPJA

Orosházi HARANGSZÓ

VIII. évfolyam 1. szám · 2001. január–február

Reményik Sándor

ISTENARC

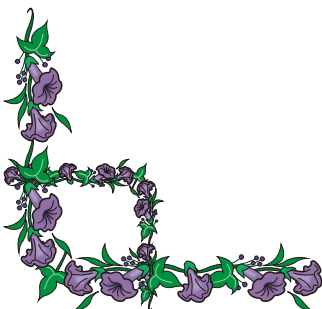
Egy istenarc van eltemetve bennem,
Tán lét-előtti létem emlék-képe!
Fölibe ezer réteg tornyosul,
De érzem ezer rétegen alul,
Csak nem tudom, mikép került a mélybe.

Egy istenarc van eltemetve bennem,
A ráakódott világ-szenny alatt.
A rárakódott világ-szenny alól,
Kihült csillagok hamuja alól
Akarom kibányászni magamat.

Egy istenarc van eltemetve bennem,
Néha magamban látom, néha másban,
Néha állok, mint fosztott ág, szegényen,
Ha rossz órámban eltűnik egészen
Alter-egóm az örök vándorlásban.

Egy istenarc van eltemetve bennem,
S most ásót, kapát, csákányt ragadok.
Testvéreim, jertek, segítsetek,
Egy kapavágást ti is tegyetek,
Mert az az arc igazán én vagyok.

Egy istenarc van eltemetve bennem:
Antik szobor, tiszta, nyugodt erő:
Nem nyugszom, amíg nem hívom elő.
S bár világ-szennye rakódott reája,
Nem nyugszom, amíg nem lesz reneszánsza.

Fürst Enikő:

Új évezredbe léptünk

Ó a mi Megváltónk, „Jézus Krisztus, [aki] tegnap és ma és mindörökké ugyanaz!” (Zsid 13,8)

Elérkezett hát a különös nap... átléptük a küszöböt, beléptünk a harmadik évezredbe... A Krisztus születése óta eltelt kétezer év... az ezer esztendőes keresztényen Magyarország vérvivataros történelme... az utolsó, a huszadik század, minden borzalmával, tengernyi szenvedésével lassan elmarad mögöttünk.

A kőbe, ércbe, írásba és képekbe merevedett emlékek mégoly nagy gazdagságukkal is csak halvány visszatükröződései a valóságos történéseknek. Talán csak a zenei hagyományok, a fennmaradt dallamok teszik élőbbé mindezeket, frissen, elevenen csak a közelmúlt eseményei élnek bennünk... idővel majd ezek is elhomályosulnak.

Most új úton indulunk tovább, mögöttünk a kőbe vesző idő, előttünk az ismeretlen, sötétlő messzeség... Kissé szorongva, de átléptük a küszöböt és indulunk... Előbb azonban meg kell vizsgálnunk mindazokat a terheket, amik reánk nehezednek. Életünk meghatározó emlékeit, veszteségeinket, gyászainkat és örömeinket magunkban hordozzuk a síríg, a terhekből azonban valamit le kell tennünk időről időre. Tegyük hát le, amit lehet, ne hátra nézzünk, ne azon sopánkodjunk, amin változtatni már úgysem tudtunk! Bízó szívvel induljunk tovább!

És mit vigyünk magunkkal?

Vigyünk magunkkal mindenekelőtt hitünket, hogy betölthessük Istentől kapott küldetésünket: *„Ti vagytok a világ világossága”*. (Mt 5,14) Hit nélkül nincs világosság, világosság nélkül a sötét úton nem juthatnánk előre, hamar eltévednénk! Vigyünk magunkkal sok-sok szeretetet, hogy bőven jusson belőle másoknak,

hogy áldássá lehessünk a körülöttünk élők számára, hogy használjunk, szolgáljunk másoknak!

Vigyünk magunkkal sok-sok reményt, hogy el ne csüggedjünk, meg ne fáradjunk a küzdelemben, el ne fásuljunk a hétköznapi szürkeségtől, a mindennapi csalódásoktól.

Az újévezred első századában, annak is első esztendejében tanuljuk meg *„úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk”!* (Zsolt 90,12)

„Bölcs szívhez”, mert erre igen nagy szükség van manapság, amikor gonosz indulatokkal, tévelygésekkel teli világunkban hamis értékek csábítanak, hivalkodik az üresség, szemlesütve húzó-

dik félre a becsület és a jóakarat.

Hazánkat és szűkebb környezetünket nem feltétlenül nagy tettekkel kell szolgálnunk. Főképpen kitartó, következetesen, szívesen végzett munkára, feladatainkban való helytállásra van szükség. Szeretből és hitből fakadó helytállásra!

Hitünket ne rejtjük véka alá, de ne üres beszéddel, önhitt hengegesssel bizonygassuk! Magatartásunk, segítő jóakaratú cselekedeteink, életünk

jó gyümölcsei legyenek bizonyosságaink! Am, ha kérdezik, valljuk meg, vállaljuk evangélikus hitünket!

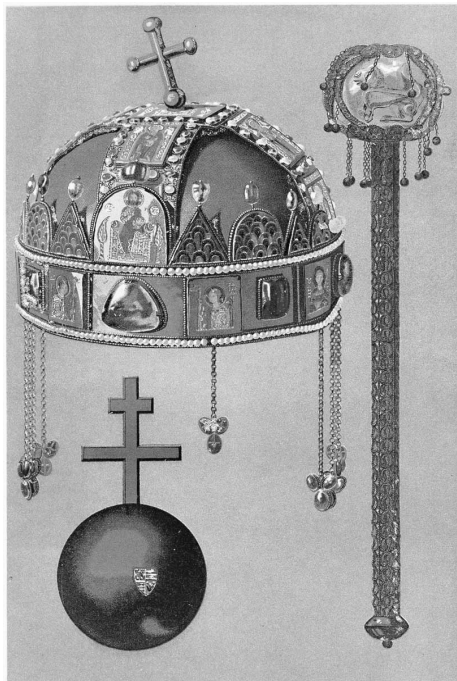
Új úton indulunk, bizonytalanul tesszük meg az első lépéseket, mégis, legyen ez az új kezdés egyszerűsége megújulás!

Ha a sötétben eltévednénk...

Ha csüggedés venne erőt rajtunk...

Ha gyengének és fáradtnak éreznék magunkat...

... erősítsen meg, töltsön meg új hittel és új reménységgel, hogy van Valaki, akire biztosan számíthatunk, akinek szeretete és hűsége változatlan, aki minden utunkon velünk jár és soha nem hagy el!

Magyar áldás

„Áldott legyen a Fény,
mely Rád világít,
és az is mely Benned
belül ég. Az áldott
napfény sugározzon be
Téged, és melegítse fel
szívedet, míg úgy nem
lobog az, mint
a kandallók tüze,
hogy minden barát és
idegen melegedni
jöhessen Hozzád.
Sugározzék szemedből
a Fény, mint ablakba
állított gyertyák fénye,
mely az élet viharában
az eltévedt vándorlókat
megpihenni hívja.

Áldott legyen
a Rád hulló lágy
és éltető eső.
Hulljanak lelkedre
a cseppek, és csíráztassák
abban az élethez oly
szükséges boldogság-
virágokat, hogy
megteljék illatukkal
a levegő.

Szeresd az embereket,
és ne feledd,
hogy nincs ellenség,
csak Tanító van.
Aki rosszat tesz, az is
tanít valamire.
Áldd meg őt is,
mert mindnyájan
egy léleknek vagyunk
gyermekei, és mert
sorsunk is közös
ezen a földön.”

*(Jeles kutatók véleménye szerint
ez a Magyar áldás
Deák Ferentől származik.)*

Gondolatok az évnyitó gyűlésen

2001. január 2-án, kedden megtartottuk az esztendő első presbiteri és képviselő-testületi ülését, helyesebben: bibliaóráját. Az elnevezést azért írhatom ilyen értelemben is: ülés, illetve bibliaóra, mert minden hónap első keddjén elsősorban olyan összejöveteleket hirdetünk a presbiterok és a képviselő-testületi tagok számára, amelyeken legfőképpen bibliai, teológiai igazságokról van szó, de egyúttal gyülekezeti életünkkel kapcsolatos aktuális kérdések is előkerülnek.

Az esztendő, az évszázad, az évezred első keddjén is összejöttünk 17 órai kezdettel, mintegy 70 presbiter és képviselő-testületi tag. Ekkor mondtam el a „Közös gondolkodás, közös felelősség” című és kezdetű évnyitó beszédemet, amelyet most vázlatosan – kettős szándékkal – terjesztek akedves olvasóelé.

Az egyik, hogy alkalma és módja legyen minden kedves érdeklődőnek megismerkednie azokkal a kérdésekkel, problémákkal, amelyeket hétesztendei szolgálat után látok a gyülekezetben, de alkalma és módja legyen azoknak is egy pillantással felidézni mindazt, ami elhangzott, akik jelen voltak a teljes szöveg előadásakor.

1. Legelőször az esztendő igéjével – Kol 2,3 – ismerkedtünk meg, az Útmutató alapján: „[Krisztusban] van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve.” Ez az ige kísér bennünket ebben az évben: számunkra kiemelten megkülönböztetett esztendőben, hiszen az idén készülünk a kétnapos Országos Evangélikus Találkozóra.

2. Isten színe előtti felelősségem tudatában kell elmondanom, amit gondnak és mulasztásnak tekintek a gyülekezetben. Ez a felelősség olyan, mint Ezékiel próféta tanítása az őrállók felelősségéről (ha nem szól az őrálló, akkor a közösség bűne, vagy a másik ember bűne az övé is). Nem bántás, nem ítélezés szeretne mindez lenni, hanem pásztori aggodalommal megfogalmazott felhívás.

3. Megfigyelésem évek óta: a hétköznapi igei alkalmak iránti elszomorító közömbösség, érdektelenség, Elismerendő, hogy vannak pozitív jelek a vasárnap délelőtti istentiszteletek kapcsán (emelkedett az istentiszteleti résztvevők száma), de a vasárnap esti, vagy a hétköznapi igei alkalmak látogatottsága nagyon csekély, nagyon elszomorító. Ennek egyik „gyümölcse” volt, hogy – még 1999 tavaszán – megszüntettük a szerdai bibliaórai alkalmat, és összevontuk a csütörtök esti istentisztelettel.

4. A hétköznapi igei alkalmak iránti közömbösség sajnos felszínességről, az ige iránti felszínességről árulkodik, mert egy vasárnapi vagy ünnepnap iistentisztelet elsősorban hangulatában, és egy-egy igei dimenzió megérintésében teremt meg a maga lelki atmoszféráját, de olyankor nincs idő és lehetőség az elmélyülésre, még kevésbé az ige által vagy vonatkozásában felvetődő kérdések megbeszélésére. Ha pedig ige által vagy vonatkozásában különféle témák, kérdések nem merülnek fel, akkor felszínes volt az igehallgatásunk, akkor nem foglalkoztat mindaz, ami Isten igéjében elhangzott.

5. A megszentelt ünnepnap nem elég arra, hogy az igében való jobb lelki tájékozódásunk legyen. Ha valaki presbiter, képviselő-testületi tag, szükséges, hogy a Bibliába kiismerje magát. Legalább olyan szinten, hogy vita- és hitvallóképes legyen a szüntelenül felbukkanó szekták lelkendező tagjaival szemben. Például, legalább a Jn 3,16 idézésre képesek legyünk, amikor ezek a szektatagok – köztük egy-két hajdani gyülekezeti tag – el akarnak vonni a saját gyülekezetünkől, tehát akkor minimum ezzel a Jn 3,16-tal fejezzük ki hűségünket evangélikus egyházunkkal szemben! Azért maradok hűséges az evangélikus egyházhoz, „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz öbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”, és az evangélikus egyházam feladata, küldetése, megbízatása ennek a szeretetnek a hirdetése.

6. Másik fontos és mértékadó, gyülekezeti önismeretre segítő bibliai hely az Apostolok Cselekedetei 2. fejezetében olvasható első gyülekezet jellemzői. Kitaróan részt vettek:

- az apostoli tanításban,
- a közösségben,
- a kenyér megtörésében,
- és az imádkozásban.

Például az Apostolok Cselekedetei könyvnek éppen az az egyik óriási lelki szerepe, hogy egy önismeretre és önvizsgálatra igényt tartó gyülekezet – minimum imaközössége – hozzáveteli önmagát ahhoz a leíráshoz, és nem kevés lelki következtetésre tud jutni ezáltal. Nem azt kell utánozni, amit az említett szent könyvben olvasunk, de mértékegységként mindenképpen ajánlatos alkalmazni.

7. Kegyelmi esztendőt kaptunk 1990-nel, a Nagy Fordulattal kezdődően. Isten új lehetőségeket tárt fel előttünk, népe

előtt, ebben a városban is. Kegyelmi év ez magyar hazánk és kegyelmi év gyülekezetünk számára! Kegyelmi év = szabad, sokkal szabadabb teret kapott Istentől az egyház, de az orosházi gyülekezet is, hogy hitvallását megtegye a világ előtt, hogy minél többen menekülhessenek meg a kárhozattól. Szabad terünk, hogy újra van óvodánk, iskolánk, sőt kétféle gimnáziumunk is. Élünk-e vele?

8. Véleményem a világi temetésről: „Nekünk az a feladatunk, hogy a gyülekezet elcsapatalegyünk, és mindent megtegyünk az Isten igéje iránti tisztelet megújításáért. Különösen az élet krízishelyzeteiben, halálközelében, gyászlelki állapotában van nagyon nagy szükség Isten vigasztaló igéjére, kegyelmére, üdvösségre tanító megszólalására. Ezért nem szabad úgy tennünk, mintha teljesen természetes lenne a világi temetés, tehát az, amikor nem szólalhat meg a halál árnyékának völgyében Isten igéje, és nem mondható el az Úr Jézustól tanult imádság. Személyes döntésem – de ezt természetesen nem kérem senkitől –, én soha nem veszek részt világi temetésen. Hangsúlyozom, ez nem elvárás a presbiterektől, képviselő-testületi tagoktól, de az én személyes döntésem ez. Ennek egyik oka, hogy volt alkalmam korábban, naiv koromban végighallgatni egy-két világi temetési beszédet, és mindig megdöbbenem felette. Mert mit is lehet mondani? Embert lehet magasztalni, és csak feledékeny memóriánkat lehet megígérni. A versek tömeges idézéséről pedig az a véleményem, hogy a temetés nem szavalóverseny, hanem temetés. Másik oka: ahol nem kaphatja meg az ember a maga igazi transzcendens távlatát, ahol nem hangzik el az, hogy Isten színe elé kell állni, és nem kaphat helyet Isten üdvözíteni akaró szeretete Jézus Krisztus által, az számomra ugyanolyan megdöbbenő és lélegzetelállító, ahogyan Jeremiás próféta által maga az Úristen szól így: »Mi rosszat találtak bennem őseitek, hogy eltávooltak tőlem? [...] Nem kérdezték: Hol van az Úr? [...] Egek, ámuljatok ezen, borzadjatok és szörnyülködjetek nagyon – így szól az Úr. Mert kétszeres rosszat cselekedett népem: engem, a folyóvíz forrását, elhagytak, hogy víztartókat vájjanak, repedezett falú víztartókat, amelyek nem tartják a vizet. [...] Tudd meg, és lásd meg: milyen gonosz és keserves dolog, hogy elhagytad Istenedet, az Urat, és hogy nem félsz engem – így szól az Úr, a Seregek Ura.« (Jere-

Folytatás a 4. oldalon

Dicsérünk, Isten!

Komoly előkészítő munka és sok próba előzte meg a karácsonyi „Éjféli betlehemes” előadását. Leghitelesebben a szerzőpáros, Bánföldi Gábor és Szőke Szabolcs írhatja arról, vajon ilyennek képzeltek-e el műüket, melyet 1998-ban írtak. A nyerskazetta – ami csupán egy zongorával kísért énekhangból állt –, és a karácsonykor készített CD-felvétel között óriási a különbség. Egyrészt a kórushangzás miatt, s a zenei megformálás révén is. Körülbelül 50 fiatal vállalt részt ebben a szolgálatban. Zenekar, szólóénekesek, szólóhangszeresek, kórustagok, technikusok: együtt kellett működni, ami nem mindig volt zökkenőmentes, de fáradózá sunk meg hoz ta gyü mől csé t. Sokan jöttek el, főként olyanok, akik talán máskor sosem szokták átlépni Isten házána k küszöbét. Reménységünk, hogy ez a modern hang, de változatlan tény és isteni üzenet elgondolkodtatta, közelebb vitte őket Urunkszeretetéhez.

A legelső feladat a kórusművek elsajátítása volt, melyhez elengedhetetlen a kottakészítés. Ez szintén a komponistára hárult. A lelkesedés nagy volt, de az első hetek főként a türelem és kitartó munka próbái voltak. Csak az tudja, aki ismeri az énekkari szereplések háttérét, s nekünk még karnagy vagy kórusvezető sem állt rendelkezésünkre. November elejétől hente jöttünk össze: gyakoroltunk és imádkoztunk az áldásért. Nem csak biztos hangú felnőtt fiatalok voltak jelen, hanem tizenévesek, sőt kisiskolások, a Sámuel Csoport tagjai is. Decembertől a szólóénekesek darbjait is megismerhetjük, s a zenekarral együtt készültünk az előadásra. Zenészeink – a szerző, s időközben mindannyiunk barátai – együtt alakították ki a hangszeres betéteket, s már kész kompozícióval, tökéletes felkészültséggel jöttek a próbákra.

Gondot jelentett viszont a színpadi megjelenítés. Mivel templomunk nem színházterem, az adottságokat ismerve

kellett döntenünk arról, mi az a plusz, amit még a kórusképen túl nyújtani tudunk. Szerettük volna, hogy a 2000. évi karácsony valóban szebben csillogjon, mint máskor. A mozgás, koreográfiánem jöhetett szóba: túl sokan voltunk, s a kábelek, zenekar is gátolt volna ebben. Így egy videoprojektoros –kivetítős – megoldástalkalmazzunk. A jelenetek szövege és a bibliai igék kerültek az óriásvászonra.

Lehet, hogy sokan nem vették észre, de egy érdekesnek, szokatlanak tűnő gondolat vonul végig a darabon. Ez egy gyönyörű hitvallás. Először is három bölcs hitvallása, akik pogányokkal találkoznak, később egy farizeussal és egy asszonnyal beszélnek. Ők tanúskodnak arról, hogy a jászolban fekvő Jézus, akihez igyekeznek, a világ Megváltója. Záróképpen Mária is magasztalja Isten fel-foghatatlan tettét, s a pogányok is hálaéneket zengenek.

Most, a műsor CD-jének elkészültével új kihívás elé nézünk: a III. Országos Evangélikus Találkozó témáját is jó lenne megzenésíteni. Eközben az is a szemünk előtt lebeg, hogy talán ezzel a művel más gyülekezetekbe is eljutunk.

Sok próbán estünk át: nem volt egyszerű ez a két hónap. Voltak vidám perceink, de szomorúságunk is. Néha azt gondoltuk, nem fog menni ez nekünk, elcsüggedtünk saját gyengeségünket látva, ilyenkor az erősebb bátorította a gyengébbet. Máskor egy-egy részlet megformálása és a csoport ragyogó tekintete egy pillanat alatt megváltoztat mindent, különleges hangulatot teremtve. Isten jót hozott elő még a legváratlanabb és legfájdalmasabb helyzetben is: egy szolgálat és cél kapcsán közel kerültünk egymáshoz, és az Úr Jézushoz is, s ez a legfontosabb.

(Aki a karácsonyi „Éjféli betlehemes” CD-vagy kazettaváltozatból vásárolni szeretne, az forduljon az iratterjesztéshez, illetve a szerzőhöz.)

Folytatás a 3. oldalról

miás próféta könyvének 2. része) Megdöbbenve pedig azért vagyok, mert mindig megdöbbsent, hogy az ember tudatosan vállalja a kárhozatot. Félreértés ne legyen: az egyházi temetés sem üdvözít. Nem az egyházi temetés üdvözít.”

9. Isten áldása legyen az elmondotakon: tegyünk úgy, ahogy Mária tette, amikor Józseffel megtalálták a templomban

12 éves, elveszettnek hitt fiukat, és akkor ott sok mindent módjában volt hallania Máriának: „[...] és mindezeket a szavakat megőrizte a szívében.” (Lk 2,51) Sőt, egy másik értelmezés szerint: ezeket a szavakat „forgattaa szívében”!

Az évnnyitó előadás után Nagy Ervin segédlelkész tartott tartalmas áhítatot. Megbeszélésre kerültek még az esztendő várható, aktuális ügyei is.

A balga gazda dala

az új ezredév köszöntője

Balga gazda vérrel-vassal, nagy vagyonnal védelmezi borral teli hordafát, de eközben nyitott csappal folyini hagyja, elfolyatja a hordónál nagyobb vagyont, benne őrzött óborát.

Ez a hordó édes hazánk vérrel-vassal megőrzendő gyönyörű szép határa.

Benne őrzött aszú bora benne élő magyar népünk ezeréves családjá.

Magyar gazda, ha magyar vagy, ne légy balga! Hamarosan, nagyon gyorsan zárjad jól el gaz tanácsra nyitva hagyott jó csapatot.

Az az ősi gonosz szellem, mely kezdettől embergyilkos ezzel téged becsapott. Azt hirdette, könnyebb lesz majd ez a földi életed, hogyha nem kell bort termelned elegendőt, annak árát te magad fölélheted.

Ez volt eme Ős Kaján legjobb csele, mit valaha kiagyalt, hogy kiirtsa mind egy szálíg a magyart.

Mert bizony, mi jó Atyánk, az Ős Természet nem hagy soha semmit üresen.

A megcsappant bor helyébe kívülről szél tódul be hevesen. Így azután széllel bélelt lészen hordód hamarost, hogyha csapod sosem zárod, hanem most.

Félig üres hordódba a rá terült külső légtől ihatatlan rossz vinkó lesz egyhamar. Ettől őrizd, Uram Isten minden áron a magyart.

Ez a vinkó nem kell aztán Urunknak, kiüríti a szép hordót teljesen, a külső szél tölti majd be kifolyatott aszú bora helyébe. Ne ez legyen új ezredév végére a népünk sorsa. Fogjunk hozzá,

töltsük újra bő terméssel, magyar borral a hordót, és így aztán gyarapodó borunk majd kiszorítja hordafából mit a rossz szél behozott. Hiszem, így lesz, adja az Isten az évezred végére. Telve lesz majd újra hordónk, édenházánk gyönyörű szép határa, ez lesz újra ősborunknak, a magyarnak örökké a hazája.

id. Péterfia Zoltán

Bátorítás

a népszámlálás kapcsán

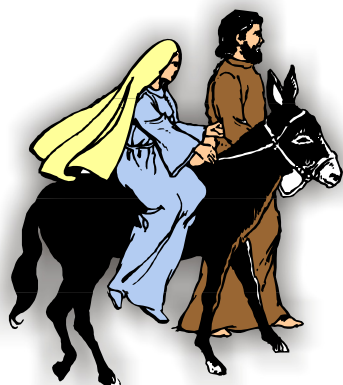
A 2001. évi népszámláláskor – hosszú évtizedek után – először lesz lehetőségünk arra, hogy felekezeti hovatartozásunkról is nyilatkozzunk. Bátorítólag szólunk a kedves evangélikus olvasókhoz, hogy vállalják nyugodtan evangélikus hitüket, és a megfelelő kérdéssel kapcsolatos helyet töltsék ki. Amennyiben a népszámlálást végző felebarátunk elfelejtené a felekezeti hovatartozással kapcsolatos kérdést feltenni és kitölteni, akkor mi kérdezzünk rá erre a törvényben előírt kérdésre.

Az általunk ismert európai országokban egy teljesen természetes és magától értődő gyakorlat, hogy a személyre vonatkozó adatlapokon – más esetben is – ott található a felekezeti hovatartozás. Mellesleg még arra is szabad felhívunk a figyelmet, hogy a Bibliában egy ilyen mondat is olvasható, éppen az Úr Jézus Krisztustól: „Mondom nektek: ha valaki vallást tesz rólam az emberek előtt, az Emberfia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt.” (Lk 12,8)

Tudjuk, hogy vallással, hittel, egyházzal kapcsolatosan ma is sokakban van félelem, hiszen nem eshetett ki még teljesen az emlékezetünkől, milyen súlyos, vagy kevésbé súlyos, de kellemetlen hátrányokat szenvedhettek az elmúlt évtizedekben azok, akik vallásosak, istenhívők voltak, vagy valamilyen kapcsolatban álltak az egyházzal. Jelenleg azonban mindenkit kérünk, hogy szabaduljunk fel teljesen ez alól, mert az élő Isten, a történelem Ura új és szabad teret adott a számunkra.

Tehát a népszámlálás kapcsán az adatokat kérdezők előtt dokumentáltan is valljuk meg evangélikus hitünket.

Ugyanebben az értelemben és szellemen szól az itt leközölt, három püspökünk által aláírt körlevél is.

KÖRLEVÉL

a Magyarországi Evangélikus Egyház
egyházközsegeinek,
intézményeinek és tisztségviselőinek

Kedves Testvérek!

Az új esztendő, az új évszázad és évezred kezdetén szeretettel köszöntjük Mindnyájukat és Isten áldását kérjük életükre és munkájukra. Ez az új esztendő egyházunk számára azt jelenti, hogy a tavalyi évben lezajlott egyházi választások után új, háromkerületes struktúrában, újjáválasztott egyházi önkormányzati testületekkel és tisztségviselőkkel folytatódhat egyházunk élete.

Két ügyben kérjük most Mindnyájuk figyelmét. Az első a hamarosan, februárban kezdődő népszámlálás. A számlálóbiztosok különböző személyes és családi adatok összeírása után rákérdeznek az egyházi hovatartozásra is.

Nyomatékosan kérjük híveinket, vallják meg evangélikus voltukat. Erre a kérdésre a válasz nem kötelező, ugyanúgy, ahogyan a nemzetiséghez való tartozásé sem. A mögöttünk levő szocializmus évtizedeiben sokszor komoly hátrányt jelentett, ha valaki nyíltan vallásosnak vallotta magát. Ezért a népszámlálási kérdés sokakban tartózkodást vagy félelmet válthat ki. Hálát kell adnunk Istennek, hogy ma olyan társadalmi rendben élhetünk, amikor mindenki szabadon vallhatja meg hitét, vallását, egyházhoz tartozását és senkinek sem kell félnie ezért. A népszámlálási összeírás különben is a név feltüntetése nélkül történik.

Egyházunknak szükséges tudnia, hányan tartoznak hozzánk, hiszen a létszámadatok alapján tervezhetjük meg munkaágainkat, intézményeinket és számíthatunk állami támogatásra.

A másik ügy az adóbevallás kérdése. Minden adófizető felajánlhatja adójának 1%-át valamelyik egyház számára és egy másik 1%-ot pedig valamilyen jótékony célra. Kérjük Testvéreinket, adójuk 1%-ával támogassák az evangélikus egyházat (az Evangélikus Egyház technikai száma: 0035) és a másik 1%-ot pedig adják oda valamelyik egyházi, gyülekezeti vagy iskolai alapítvány céljaira. Az adóbevallási iratokban részletes útmutatás található arról, hogyan történhet ez a felajánlás. Lelkesi hivatalaink részletes felvilágosítással szolgálhatnak. Aki nem ajánlja fel adója 1–1 százalékát, az az állami adóbevételt növeli ezzel.

Kérjük lelkészeinket, intézményi vezetőinket, hogy hirdetésekben hívják fel híveink figyelmét mindkét ügyre. Kérjük híveinket, hogy adják tovább családban és ismerősi körben e kérésünket.

Erős vár a mi Istenünk!

Szeretettel:

D. Dr. Harmati Béla s. k.
püspök
Déli Egyházkerület

D. Szabik Imre s. k.
püspök
Északi Egyházkerület

Ittész János s. k.
püspök
Nyugati (Dunántúli)
Egyházkerület

Veres Józsefre emlékezünk

születésének 150. évfordulóján

A korábban sokkalzártabb közösségben élő orosházi evangélikusság vezére és példaképe volt a lelkes-képvisező Veres József. Amikor befejezte földi pályafutását, a legkülönbözőbb fórumokon megrendítő nekrológokat írtak róla. A valóban széleskörű gyász érzékeltetésére a helyi polgári iskola értesítőjéből idézünk:

„A becsületesség, a komoly munka és férfi-as karakter mintaképe szállt sírba veled. Mint kemény szikla a tenger hullámsapásai közepette, oly szilárdan vótad meg az élet nehéz küzdelmeit. Halálod csillaghullás volt, melynek erős, tündöklő fénye megremegett a könyvek tengerében.

Az a nagy és emberfeletti munka, melyet évtizedeken át nemzeted, egyházad és községed javára végeztél, örökéletűek. Tízezrek kegyelele márványnál maradóbb emlék gyanánt fogja eltörölhetetlen betűkkel megőrizni naiv szellemed összes alkotásait. Te nemcsak hirdtetted a haladást, a fejlődés szent jogát; de egész életedben, egész munkásságodban arra oktattál minket, hogyan kell dolgozni polgártársaink javára, boldogítására. Abból a nagy munkából, mely polgártársaid haladását célozza, legelső helyen áll az állami polgári fiú- és leányiskola megteremtése.

Ezért oltárt emelünk emlékednek szívoinkben. Oltárt, melyről, mint a jeruzsálemi templom olajmécséből az olaj, kiapadhatatlan lesz a szeretet, az a szeretet, mellyel emlékednek örökkön-örökké áldozni fogunk.”

Amikor 1851 januárjában Torkos Károly nagytiszteletű úr megkeresztelte a még magát Vörös Józsefnek nevező tákácmester és Kovalcsik Katalin fiát, Józsefet, nem gondolta, hogy húszegyház év múlva, a közben lelkésszé lett ifjú lép örökébe az orosházi felvégi parókián. Pedig így történt. Hatalmas utat tett meg a kortársai közül kimagasló Veres József, míg a történelmi Magyarország legnagyobb magyar anyanyelvű evangélikus gyülekezetének egyik lelképásztori állását elfoglalta. Ahogy akkoriban a mesébe illő történetek kezdetén a régi öregek mondták: de sora van ám addig az időnek.

Szülei 1844-ben kötöttek házasságot az orosházi evangélikus templomban, első fiuk, az apa nevét tovább vinni hivatott József 1848-ban meghalt. Az ugyanakkor született Zsuzsanna felnőtt, később Nagy Istvánné lett. 1851. január 2-án követte őket a második József, aki az egyik legnevesebb orosházivá vált.

A négyosztályos kötelező elemi iskolában könnyen vette az akadályokat a csodagyereknek tartott Veres József. Még fel sem ocsúdhatott, amikor már a hitesszarvasi gimnázium tanulója. Itt egy egészen új világ tárult ki előtte. Tatay István igazgatása alatt az élő klasszikusnak tartott tudós tanárok: Delhányi Zsigmond, Lányi Gusztáv, Koren István, Szemfán Dénes és Dániel, Benka Gyula, Zsilinszky Mihály és mások rangot adtak a „Körösparti Athén” főgimnáziumának. Az iskola szomszédságában fekvő Ótemplomban pedig Jancovics István és a szuggesztív hatású igehirdetéseket tartó Havivár Dániel prédikációi mélyítették el az ifjú gimnazista evangélikus hitét. Egy visszaemlékezésből tudjuk azt, hogy az orosházi lelkész, Győry Vilmos is felfigyelt a tehetséges Veres József-re, ami nem csoda, hiszen a Szarvason tanító Zsilinszky és Benka Győry legszűkebb barátiköréhez tartoztak.

Veres a szép szarvasi nyolc év után a pesti egyetemre jogot hallgatott, érdekelték a jogszabályok, az etikai parancsok és az emberi cselekedetek közötti összefüggések. Rövid időt töltött a jurátusok között, ez az indulás azonban elegendő volt arra, hogy később mint evangélikus egyházjogász, országosan ismertté váljon. Úgy érezte, hogy a lelkészi pálya inkább kedvére való. Alapos mérlegelés után a polgárosodott, művelt, gazdag iparral és kereskedelemmel rendelkező Sopron városába ment, hogy felkészüljön papi hivatalára. Közben német nyelvtudását is tökéletesítette, így lehetővé vált, hogy tanulmányait a poroszországi Halléban fejezze be. 1875-ben, Sopronban szentelte lelkésszé Karsay Sándor püspök. Néhány hónapig nevelő volt egy grófi családnál, majd 1876-tól a soproni líceumban magyar irodalmat és latin nyelvet tanított. Ugyanott hamarosan lelkésszé is megválasztották.

Időközben szülőfalujában előre nem látott változások történtek az evangélikus egyháznál. A mindenki által szeretve tisztelt Győry Vilmos elfogadta a budapesti magyar egyház hívását, majd 1878. szeptember végén a 65 éves Torkos Károly egy, a fővárosba tartó útján eltűnt. Beiktatott lelkész nélkül maradt az orosházi gyülekezet. Előbb Harsányi Sándort adminisztrátorrá, aztán parókussá választották, s elkezdődtek a tárgyalások Veres Józseffel, jöjjön haza Orosházára.

Hónapok teltek el, míg megegyezés született. Veres 1879. július 13-án foglalta el a felvégi lelkészi állást. A következő 34 évben kifejtett emberfeletti munkásságával beírta nevét településünk történetébe.

Ideérkezésekor a 18 000 lakosú Orosházán kb. 14 200 volt az evangélikusok száma, de idetartoztak még az alábbi fiókegyházak is: Szabadszentornya, Nagyszénás, Csorvás, Pusztaföldvár, Csákó, Gyopárhalom, melyeknek összes lélekszáma 4800 körül volt. Az ügyeket a 6 évre választott 60 tagú presbitérium intézte.

1878-ban épült fel a nyolcadik és a kilencedik evangélikus iskola, a Megye (ma Zombai) utcai, illetve a Kettőssánc-téri. Ekkor 9 tanító 9 tanteremben 1631 gyereket tanított. Az ezt követő években több régi iskolaépületet alakított át, az egyház új iskolákat épített. Maga Veres József jegyzi meg nem kis büszkeséggel, hogy itt létező első hét évében 18 000 forintot költöttek iskolai építkezésekre. (Egy teljesen új, korszerű iskola abban az időben 6–7000 forintba került).

Veres az első időkben a hatalmas gyülekezet adta napi feladatokra összpontosított. Felkészült minden prédikációjára, sok ezer alkalommal keresztelt, esketett, temetett. Rendszeresen foglalkozott a konfirmandusokkal, kiosztotta a szentségeket, igyekezett minden munkát a lehető legjobb tudása szerint lelkiismeretesen elvégezni.

Közszégi képviselőként részt vállalt a település fejlesztésének gondjaiból is. Hamar átlátta az orosházi társadalom főbb mozgási lehetőségeit, jó diplomáciai érzékkel rendelkezett, határozott egyéniség volt, akaratát legtöbbször érvényesítette.

Már 31 éves volt, amikor 1882 szeptemberében Szarvason feleségül vette Horpácsy Juliskát, Dancs Béla szarvasi jegyző nevelt lányát. Olaszországba utaztak nászútra, ahol többek között látogatást tettek az emigrációban élő Kossuth Lajosnál. Ez a találkozás óriási hatással volt rá, további életét átszötte a Kossuth-kultusz szelleme.

Bekapcsolódott a helyi egyesületek életébe. A Kaszinó választmányi tagja, valamint egyik alapítója és elnöke lett az Orosházi Arasztvény Hitelbiztosítványnak. Az ő indítványára és elnökletele alatt jött létre a Temetkezési Egylet.

1884-től az orosházi választókerület

országgyűlési képviselőjeként szerzett mandátumot 48-as programmal, legyőzve dr. Győry Elek pesti jogtudóst, az előző ciklus képviselőjét. Igen termékeny évtizedek nyitánya volt ez. Alig választották meg képviselőnek, élére állt azoknak a törekvő és takarékos orosházi gazdáknak, akik 5200 katasztrális hold pusztaföldvári kincstári földet szándékoztak megvásárolni. A puszta 1885-ös ünnepélyes átadásakor mindnyájan egyetértettek abban, hogy Orosháza szorgalmas népének jövőendő gazdagodására komoly hatással lesz a földek megszerzése.

Aztán még többször országgyűlési képviselő lett, 1884 után 1887-ben, 1892-ben, majd megszakítás után 1901-ben, 1905-ben és 1906-ban is. Összességében több mint két évtizeden át ő képviselte az orosházaiak és környékbeliek érdekeit a Parlamentben. Ő volt az első képviselő, aki itt lakott, s nem előkelő idegenként tett egy-egy futó látogatást a választások előtt. Aktív részese volt mindannak, ami 1879-től 1913-ban bekövetkezett haláláig Orosháza köz- és egyházi életében történt. Ő jelentette meg az orosházaiak érdekeit az Országgyűlésben, ő járta Budapestet és Bécsset a különböző küldöttségekkel a község ügyeinek a támogatását kérve.

Egy 1896-os Orosházi Újságban az előző felév parlamenti felszólalásait ismertetik. Ebbel tudjuk, hogy összesen 13 alkalommal kért szót. Beszélt a közoktatási kérdéssről, az egyházak segélyügyéről, a kegyuraságról, a tanítóhiányról, újabb tanítóképezdék alapításáról, a vasúti őrházak építésének szükségességéről, szegény lelkészek részére vasúti kedvezmény szerzéséről, a szavazati jog kiterjesztéséről, a titkos szavazásról stb. Helyi ügyek mellett országos jelentőségű kérdések is foglalkoztatták.

Ugyancsak az Orosházi Újság későbbi, 1900. február 4-i számából idézzük politikai hitvallásként is felfogható sorait:

„És mert nekem volt bátorságom az országgyűlésen ismételtén kimondani, hogy a munkásnép helyzetén sok a javítani való, hogy ne csak a nagyurak és a bankok érdekeivel törődjék a törvényhozás, hanem a szegények sorsát is karolja már fel: meggyanúsítottak. Mintha bizony az csinálná a zivatart, aki figyelmeztet, hogy vészes felhők tornyosulnak.”

Valóban elmondhatjuk Veres Józsefről, hogy az orosházi nép gondjaival érzelmi és tudati közösséget vállaló lelkész-képviselő volt. Családja és gyermekkori ismerősei sorsán keresztül belülről ismerte a népet problémáit.

Az 1924 óta létező Veres József utca mellett nevét az 1886-ban kiadott „Orosháza történeti és statisztikai adatok alapján” című könyve teszi ismertté ma is a város történet után érdeklődők számára. A rendkívül élénk szellemiségű, mozgá-

kony ember igen sok értékes adalékot gyűjtögetett össze az utókor számára. Könyvében olvashatunk a település történetéről, az egészségügyről a földművelésig, az iparról és a kereskedelemről, az egyházfik és az iskolák állapotáról. A kötetet 1934-ben öccse, a nyomdász Veres Lajos, majd 1987-ben dr. Szabó Ferenc gondozásában Orosháza város és az Evangélikus Egyház jelentette meg újra, 1000 példányban.

Fenti kiadványon kívül legalább 15 önálló kötete látott napvilágot, így egyházi beszédei „Hirdesd az igét” címmel két kötetben (1883, 1904). 1890-ben a békési esperesség megbízásából elkészítette „A magyarországi ágostai hitvallású evangélikus egyház alkotmányát”, összeállította „A békési esperességi segélyegyletének alapszabályai”-t (1887), „A magyarországi evangélikus lelkészek tanuló fiait segélyező intézet alapszabályai”-t (1902). Ezen kívül még megszámlálhatatlan füzetben szerepel a neve. Említést érdemel az is, hogy huzamos ideig szerkesztette az „Evangélikus Egyház és Iskola” című lapot.

Verasztó Antal helytörténeti kutató az elmúlt évben sok időt szánt egy Veres Józsefről szóló egyháztörténeti pályamunka megírására, átnézve egyházi levéltárunk jegyzőkönyveit és anyakönyveit, egyéb fellelhető forrásokat.

Rövid írásunkban csak érintőlegesen tudunk szólni Veres Józsefkiterjedt munkásságáról. Hosszú ideig a békési evangélikus egyházmegye esperese volt, a bányai egyházkerület főjegyzője, a Luther Társaság alelnöke, püspökjelölt. Az orosházi polgári iskola mellett az Evangélikus Lelkészi Intézetének megalapítója, Békés vármegye törvényhatósági bizottságának tagja, több egyesület díszelnöke. Testvérei közül Imre, a szép jövő előtt álló nyelvész és néprajzkutató fiatalon meghalt, Lajos évtizedekig az Orosházi Újság és Nyomda tulajdonosa, a már említett Zsuzsanna mellett Julianna testvére Sass Ferenc tanító felesége lett, és 1948-ig élt.

Veres József élete utolsó napjáig dolgozott, még halála napján is temetett. 1913. december 9-én, Orosházán érte a halál, nem volt 63 éves. A korabeli híradások szerint 4000 ember jelent meg a templomi szertartáson, ugyanannyi kívül rekedt, így tehát „8000 ember kísérte utolsó útjára Veres Józsefet, akit az egyházi szolgálat és a közéleti munka terén hosszú ideig nem pótolhat senki.” – írta az Orosházi Friss Újság. Koren Pál, Raffay Sándor, Maiba Vilmos, Kovács Andor és Kálmán Rezső szolgálatával kísérték ki a felvégi temetőbe.

Hamarosan kitört az első világháború. József fia, aki Békés vármegye aljegyzője volt, Krasznójarszkbán elhunyt. Felesége, valamint három lánya: Hajts Bálintné Ilona, dr. Borovszky Rezsóné Mar-

git és Veres Erzsike elköltöztek Orosházáról. Síremlékét elkészítették, Fáber József Verest ábrázoló olajképe tanácstermünk falán függ. A volt polgári iskolát 1945 után Veres József Állami Általános Iskolának nevezték el, aztán 1. Sz. Általános Iskola lett.

Azon elgondolkozhatunk, hogy milyen pályázatokon lehetne pénzeket szerezni az Evangélikus Általános Iskola és Gimnázium elé, a Pacsirta utca felőli részre elképzelt szoborparkhoz. Itt helyet kaphatna Székács József és Győry Vilmos mellett Veres József is, jelölve annak, hogy az utókor nem felejtje el azokat, akik sokat tettek Orosháza szellemi előrehaladásáért.

1%

A személyi jövedelemadó egyik 1%-a felajánlható a **Magyarországi Evangélikus Egyház** részére. Technikai számunk: **0035**

*

A másik 1% a következők valamelyikére ajánlható fel:

Az Orosházi Evangélikus Egyházközség iskoláját támogató alapítványok:

Evangélikus Gimnázium Alapítvány Orosháza
Adószáma: 19062310-1-04

Ravasz Antal Alapítvány
Adószáma: 18375200-1-04

Evangélikus Általános Iskola Alapítvány
Adószáma: 19061838-1-04

*

Az Evangélikus Hajnal Óvodát támogatója:

Új Reménység Alapítvány
Adószáma: 18375901-1-04

*

A helyi kántorképző tanfolyamokat támogatója:

KORÁL Alapítvány
Adószáma: 18377288-1-04

Még az ördögök is?

Egy esti istentisztelet alkalmával (2001. január 11., csütörtök este) az Útmutatónk szerint készültem az igehirdetésére, melynek alapigéje Lukács evangéliumának 4,38–41. szakasza volt. Estéknként ún. textus kontinua van előtünk, azaz egy-egy bibliai könyv végigolvasását segíti elő az Útmutató. Amikor erre az élményemre sor került, akkor éppen Lukács evangéliumában voltunk benne, és a megadott igeszakasz alapján Jézus földi, nyilvánosnak nevezett működésének a kezdetére csodálkozhattunk rá. Azért mondjuk így, hogy nyilvános működés, mert Jézus életéről 12 éves korától a megkeresztelkedésig majdnem semmit sem tudunk, s a tudósok ezeket az éveket „rejtett éveknél” mondják, ettől az eseménysorozattól kezdve viszont „nyilvános” működésről beszélnek.

Tehát ezzel a témakörrel, Jézus nyilvános működésének kezdetével foglalkoztam, amikor megütötte a szívemet egy gondolat, és nem is tudtam szabadulni tőle. Rögtön papírt kaptam elő, hogy felvázoljam a meglátást, de azzal a mellék-szándékkal, hogy majd másnap hajnalban – mint sok más papírdarabkát, amire firkáltam – kidobjam a többivel együtt. De nem engedett el az ötlet, az igei meglátás, úgyhogy ekkor már világosan tudtam, az olvasók elé kell tennem, hogy döbbenjünk rá: még a sátáni erők is kénytelenek elismerni Jézus Krisztust, valamint Isten valóságát! És a teremtett mindenség élőlényei közül egyedül az ember „képes” arra, hogy – úgymond – azt higgye, hogy nincs Isten, nem létezett Jézus Krisztus. Még az ördögök is tudják, hogy Isten pedig létezik, egyedül az ember lehet annyira elsötétedett, hogy képes volt olyan filozófiát kialakítani, megfogalmazni, amelynek segítségével szinte valóságos meggyőződéssel tagadja Isten létét, de olyan fokon, hogy az emberek nem kis része abszolút természetesen az istentagadást tartja, és az istenhitet tekinti devianciának (azaz a normálistól eltérőnek). Tehát egyedül az ember képes arra, hogy azt higgye, vallja: Isten nem létezik, mindent az anyag és a véletlen teremtett, meg valami érthetetlen szükségszerűség és hasonlók.

A sátán birodalmában nyilván kacagnak, hogy milyen nagyszerűen sikerült ez a démoni átverés, hiszen azok a veszedelmes erők ott nagyon jól tudják, hogy Isten létezik, hogy elküldte az Ó Fiát megváltóul. Tehát a démoni világban mindezt tudják, és mindent megtesznek

ellene, de talán egy módszerrel még ezek a sötét erők sem számoltak: a tagadás, az Isten létetagadásának módszerével. A sátán az első pillanattól kezdve bizonysgát adja Isten létének, még neki sem jut eszébe azt mondani, hogy Isten nem létezik. Még a sátán is csak annyit merészel tenni, hogy Éva és Ádám előtt megkérdőjelezi Isten kijelentését: „*csakugyan azt mondta [volna az] Isten?*” (1Móz 3). Azt nem meri mondani, hogy „nincs is Isten”, csak Isten kijelentését, a tilalmat teszi kérdőjelessé.

Jézus is olyan körülmények között kezdte meg nyilvános működését, hogy sok megszállottat gyógyított meg, és a kiűzött démoni erők egybehangozóan üvöltöttek fel, persze rémületükben: „*Ah, mi közünk hozzád Názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom, ki vagy, az Isten Szentje!*” (Lk 4,34). Igaz, hogy a Názáreti Jézus visszautasítja ezeknek a sátáni erőknek a kijelentését, de nekünk anynyiban mégis érdekes és szívenütőn elgondolkodtató, hogy még a démoni erők is felismerik és elismerik az Úr Jézus Krisztus páratlan személyét, Isten létét. Egyedül az ember „képes” – a sátánt is, a démoni erők is megcsúfoló, túlhaladó képtelenségre –, hogy azt merészelje mondani: Isten pedig nem létezik. Nem tudom, képes-e a kedves olvasó érzékelni, hogy szellemi gonoszságban, lelki sötétségben még a démoni erőkön is túltesz az istentagadó ember, hiszen még a sátánnak és legényeinek sem jutott eszébe a képtelen gondolat: nincs Isten.

Bolond az, aki ilyet mond, s a bolondság vádját még a szuper okos sátán sem, a démoni világ sem akarja magára vonatkoztatni. Perszemielőtt a „lebolondozás” miatt valaki megsértődne – bolond az, aki Isten valóságát tagadja –, kénytelen vagyok felhívni a figyelmet arra, hogy a Zsoltárok könyvében, tehát a Szentírás, a Biblia egyik könyvében olvasható ez így: „*Azt gondolja magában a bolond, hogy nincs Isten! Romlottak és utálatosak tetteik...*” (Zsolt 14,1). De szó szerint megismétli ezt az 53. zsoltár 2. verse is. Ekkora bolondságra még a sátáni erők sem jutottak, de az már nyilvánvaló, hogy amikor az ember erre a gondolatra merészelt jutni, kacagva támogatták, hiszen a hazugság atyjának mindez csak örömet okozhat, mert annál többen lesznek sajnálatos áldozataivá.

Különösen megrázóan érdekes a Jakab apostol levelének 2. fejezetében olvasható 19. vers, amelyben éppen arról

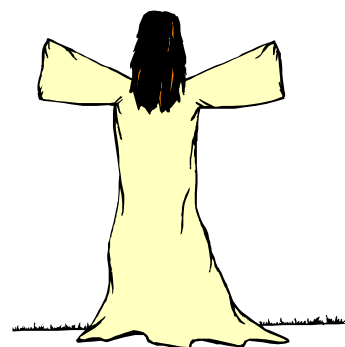
van szó, hogy: „*Az ördögök is hiszik [Isten létét] és rettegnek*”. Még az ördögnek sem jutna eszébe olyan állítás, hogy nincs Isten, de miután valaki elsötétedett szívében megszületett a beteg gondolat, azután már ezek a démoni erők is szívesen lovagolták meg ezt a pusztán emberi lehetőségét.

Lukács evangéliumának említett részében tehát a démoni erők üvöltöttek fel úgy, hogy „*Te vagy az Isten Fia!*” (pl. 4,41), de Jézus – magától értődően – elutasítja ezt az igaztartalmú, de kétséges forrású megvallást, hiszen ez csak hisztériás, pánikszerű, ám jogos félelemből született meg.

Úgy néz ki, a teremtett mindenségben egyedül az ember képes arra – szellemi sötétségében –, hogy a leginkább magától értődő, azaz a mindent létrehívó, fenntartó és megváltó Isten szeretetét, Krisztus valóságát tagadja, semmisnek tekintse, megvesse. Még az ördögi, sátáni erők is „csak” arra képesek, hogy Isten és Krisztus ellen harcot folytassanak, de csak embertől tanulhatták azt a gondolatot, hogy nincs az, aki a *legvalóságosabb!* Ezek a sötét erők nagyon jól tudják, hogy a legvalóságosabb valóság, az Isten örök valósága több mint létező, de természetesen az Isten elleni harcban nagyon jól jön nekik.

Persze a régi történet itt is igaz: hittan-dolgozatot kell írni az iskolában, és a diákok két tételt kapnak. Az első tétel: Jézus Krisztus, a második tétel: a sátán. Az egyik kisdíák nagy lendülettel hozzá-kezd az első tételhez, és egész óra alatt nagyon szorgalmasan ír és ír. Megszólal a jelzőcsengő, rögtön vége az órának, a hittan-tanár kéri a dolgozatokat. A kisdíák csak most jön rá, hogy a második tételről nem írt semmit. Erre mást nem tud tenni, ezt írja oda: a sátánra nincs időm.

Valóban: legyen időnk Jézus Krisztusra figyelni, aki éppen azért jött, „*hogy az ördög műveit lerontsa.*” (1Jn 3,8)

Hívogató

„Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be...” (Jel 3,8)

Ezzel az ígérellel hívogatjuk evangélikus iskolánkba az új tanulókat. Felkínáljuk mindenkinek ezt a lehetőséget, amelyet Isten ajándékként adott vissza ennek a városnak. Úgy, ahogy minden más kegyelmi ajándékot, ezt is úgy kínálja fel, hogy lehetőségként szabad vele élni, és mindenkinek egyéni döntésétől függ, elfogadja-e. Mi, az egyházi iskola szolgálatában álló nevelők és az iskola tanulói szeretettel hívjuk-várjuk közénk a kis és nagy első osztályosokat. Szeretettel adjuk közre iskolánk tájékoztató programját.

Intézményünk a város egyetlen egyházi iskolája, ahol elsőtől érettségig folyamatos képzés folyik.

Egyházi általános iskolánkba azoknak a leendő első osztályos gyermekeknek a jelentkezését várjuk, akiknek szülei a testi-szellemi nevelés mellett a lelki nevelést is fontosnak érzik. Mindemellett színvonalas iskolai oktatásra törekszünk.

A hatosztályos gimnáziumban emelt szintű német, valamint angol nyelvoktatás folyik (csoportbontásban). A négyosztályos általános tantervű gimnáziumi osztályunkba – ahova 8. osztály után lehet jelentkezni – felvételi nincs, a tanulók általános iskolai tanulmányi eredményük alapján nyernek felvételt. A hatosztályos gimnáziumba a külső jelentkezőket idegen nyelvi különbözeti vizsga letételére kötelezzük.

Az iskola feladata a gyermekek korszerű, példaértékű nevelése-oktatása, az érvényes állami közoktatási törvény célkitűzéseinek megfelelően.

Fontosnak tartjuk a hitben elkötelezett, hazájához hű, szeretetben élő, szilárd erkölcsű személyiség formálását. Feladatunknak tartjuk gyermekeink tudatformálásával a családok méltó szerepének visszaállítását társadalmunkban.

Evangélikus fenntartású iskolánkban lehetőséget adunk arra, hogy mindenki saját felekezetének megfelelően részesüljön hitoktatásban.

Szeretnénk gazdag szókinccsel rendelkező, gondolataikat helyesen megfogalmazó, tudatosan szépen, igényesen beszélő gyermekeket nevelni.

Szeressék és legyenek büszkék magyarságukra, ismerjék és ápolják a történelmi hagyományokat, érezzék és érezzék meg másokkal, jó dolog keresztyén magyarnak lenni.

Az 5. évfolyamtól minden osztályban tanítunk számítástechnikát. Lehetőség van érettségig az OKJ-s vizsga letételére.

A hatosztályos gimnáziumban számítógépes, programozott nyelvoktatás is folyik.

Iskolánkban a tanulók igénye szerint szakköri, önképzőköri és sportolási lehetőségeket biztosítunk, térítésmentesen. A kulturált szórakozás igényének felkeltését szolgálja az ingyenes néptánc- és társastáncoktatás. A szabadidős programok szervezésében törekszünk a változatosságra, az igényességre.

Törekvő, eredményesen tanuló, a nyelvek iránt érdeklődő gyermekek jelentkezését várjuk, akik családi neveltetésükből fakadóan, vagy egyéb értékválasztás miatt fontosnak tartják a keresztyén értékrend érvényesülését a mindennapi életben.

Mit tegyenek tehát a leendő első osztályosok?

– Óvodai szülői értekezleten a szülők segítséget kapnak a leendő elsővel foglalkozó tanító néniktől: Dérné Csepregi Klárától vagy Ujj Máriától.

– Február hónapban a szülők és a gyermekek számára nyílt napot szervezünk, ahol ismerkedhetnek iskolánkkal.

– Emellett bármikor – telefonon vagy személyesen is – érdeklődhetnek iskolánkban a lehetőségekről.

– Előzetes jelzés/jelentkezés esetén nyelvet, osztályt választhat a szülő.

– A beiratkozás napján szeretettel várjuk a szülőt és gyermekét. Ennek időpontjáról az óvodákat értesítjük.

Hogyan lehet bekerülni a hatosztályos gimnáziumba?

– 4,5-ös tanulmányi átlag feletti felvételi nélkül.

– Ennél gyengébb eredmény esetén egyéni elbírálás alapján.

– Idegen nyelvből felmérést készítünk, s annak eredményétől függ a különbözeti vizsga.

– A jelentkezési határidő megegyezik a középiskolai jelentkezéssel.

– Indokolt esetben felsőbb évfolyamon is lehet csatlakozni ehhez az oktatáshoz.

– Az iskola OM azonosítója: 028280; tagozatkód: 03.

Négyosztályos gimnáziumba jelentkezőknek segítségül:

– Tekintettel arra, hogy nyílt napot már tartottunk, az utólagosan érdeklődőket szeretettel várjuk bármely időpontban.

– Jelentkezési lapot mindenki saját iskolájában kap, melynek kitöltésében az osztályfőnöknek kötelessége segítséget nyújtani.

– Az iskola OM azonosítója: 028280; tagozatkód: 01.

„A bölcsesség kezdete az Úrnak féltelme.”

(Péld 9,10) Mindenkit szeretettel vár az iskola felnőtt és gyermek közössége nevében:

Jantos Istvánné
igazgató

Kábítószerügyi Egyeztető Fórumok

Korunk egyik nagy problémája a kábítószer. Tragédiája, hogy nehezen oldható meg, hiszen gondot jelent a hatékony prevenció és a rehabilitáció is.

Az ISM kezdeményezésére január 18-án több szervezet képviselével városunkban is megalkult a címben nevezett fórum. Nagy öröm számunkra, hogy az önkormányzat, a gyermekvédelmi szervezetek, az egészségügy, a rendőrség és az iskolák mellett evangélikus iskolánk és az egyházak is meghívtást kaptak. A fórum célja, hogy a városban működő ifjúsági és egyéb szervezetek, közösségek programjait összehangolja.

Bízom abban, hogy jelenléteinkkel, Isten kegyelmét közvetítve felismerik az emberek, hogy olyan alternatívát nyújt Isten a drog helyett, amellyel teljes életet élhetnek, és megtalálhatják azt a boldogságot, amelyet semmi más nem tud megadni.

Nagy Ervinné

FIGYELEM!

VÁROSI BIBLIAISMERETI
ÉS HITTANVERSENY
lesz március folyamán.
Nevezési határidő: február 5.

A versenyek időpontja:
A 3–4. évfolyam számára március 5.
(Téma: az ósatyák és József)

Az 5–9. évfolyamnak pedig március 6.
(Téma: 5–6. évfolyamnak: a példázatok;
7–9. évfolyamnak: a reformáció)

Közhírré tétetik

Valamikor a hónap elején ismeretlen, de mégis ismerős felebarátaink azzal vádoltak meg bennünket, hogy a Harangszó újságot pénzért árulhatjuk iskolás gyermekekkel. Ismeretlen, de mégis ismerős felebarátainkhoz iskolás gyerekek csengettek be, hogy 40 forintos összegért felkínálják a Harangszó újság példányait. Többen vásároltak is, de utólag rájöttek, hogy az újság egyébként ingyenes. A kórházban is felbukkantak ezek a lurkók, de lépcsőházakban is lelkesen háztaltak.

Azt is megtudtuk, hogyan jutottak hozzá lapunkhoz: egyszerűen elemelték onnan, ahol találták. S ráadásul nem a mi iskolásaink voltak, ám megnevezni nem kívánjuk azt a két iskolát, ahonnan ezek az ügyes, élelmes gyermekek valók.

A szomorú a számunkra csak az lett, hogy ezek az ismeretlen, de mégis ismerős felebarátaink azonnal ezt a vádat, rágalmat kezdték terjeszteni: ilyenek ezek a „papok”. Ráírják az újságra, hogy ingyenes, de pénzért árusítatják az iskolásokkal.

Nem akarjuk nagyon eltúlozni a „ki mint él, úgy ítél” filozófiai tételt, de közhírré tétetik, hogy mi – „a papok” – senkit nem kértünk fel ingyenes újságunk pénzért való árusítására.

Mellesleg megtudtuk azt is, hogy ezek a talpraesett lurkók még az Orosházi Élettel, a Szuperinfóval, és más, ki tudja honnan szerzett reklámújságokkal is megpróbálták kereskedni. Hogy milyen, zsebüket megtömő gazdasági sikereket értek el ezekkel a sajtótermékekkel, nem tudjuk, de ezekben az esetekben senki sem háborodott fel, hogy bármelyik szerkesztőség felelős kiadóját rágalmazzák meg hasonló módon.

Közhírré tétetik, hogy senkit nem kértünk meg ingyenes újságunk pénzért való árusítására. Évente 5 alkalommal megjelenő lapunk csak és kizárólag önkéntes adományokból tartja fenn magát, s csak addig fog létezni, ameddig az olvasótábor a adományaival eltartja.

Közhírré tétetik, hogy minden megjelenés után egyrészt az istentiszteleti alkalmon, hétköznapokon pedig Koszorús Oszkár könyvesboltjában kapható meg. De onnan is ingyen viheti el a lapunkat az érdeklődésével megtisztelő kedves leendő olvasó.

A Szerkesztő

„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon...”

Mi az, ami gyermekem számára megfelelő? Milyen nevelés hozza meg a legjobb eredményt? Hogyan biztosíthatom gyermekem sikeres jövőjét? Sok hasonló kérdést hallani kisgyermekes szülők beszélgetéseiben. Mert fontos számukra, hogy milyen úton indítják el gyermeküket. Fontos az is, hogy ezen az úton kik kísérik, segítik nevelőmunkájukat.

„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.” (Péld 22,6) De hol van az az értékrend, amely majd élete végéig elkíséri? Mi lesz az, ami érték lesz a következő nemzedék számára is?

A választ nem a legújabb találmányok között kell keresni, melyek azonnali idejétmúltságát, máris túlhaladott voltát nap mint nap tapasztalhatjuk. A megoldás az Úristennél és csak Vele található meg. „Szilárdan áll trónod ősidők óta, öröktől fogva vagy te. [...] Amit megmondasz, igen megbízható. Templomodat szentség ékesíti, ó Uram, időtlen idődig!” (Zsolt 93,2,5)

Az Orosházi Evangélikus Általános Iskola és Gimnáziumban jól ismerik ezt az utat. Ebben a tanévben az intézményben már 9 évfolyamon folyik az oktatás és nevelés, és most újra várják az iskolaérett 6 évesek és az általános iskolát végzett 14 évesek jelentkezését. De mi ez a megfelelő mód, amit kínál az iskola?

Nagyné Györgyi Szilvia, a legkisebbek, az első osztályosok tanítónője, evangélikus hitoktató ezt válaszolta:

– Nagyon nagy szeretettel fogadjuk az iskolánkba érkező kisgyermekeket, s ezzel kísérjük végig őket – akár az érettségiig is. 1–3. osztályban az iskolaotthonos nevelés ad lehetőséget arra, hogy délelőtt minél jobb alapokat kapjanak a gyermekek olvasásból, írásból, matematikából és a választott idegen nyelvből, délután pedig fejleszthessék képességeiket. Ez utóbbira nemcsak tanórai keretek között van lehetőség, de jelentkezhetnek a nálunk tanulók művészeti alapiskolába is, ahol éneket, szolfézst tanulhatnak, illetve képzőművészeti szakkörön élhetik ki alkotókedvüket. Természetesen mindemellett nagyon fontos a bibliai alapokon nyugvó erkölcsi nevelés: reggelente áhítatokon, vasárnaponként a gyermek-istentiszteleten ismerkedünk játékos, a gyerekekhez igazított módon Jézus tanításával.

Dallos Ildikó tanárnő, az elsős négyosztályos gimnazisták osztályfőnöke így jellemezte az iskolát:

– Két nagy erősségünk van: a színvona-

las tanítás és a következetes nevelés. A nálunk tanuló diákok a szokásos tantárgyak között magas szinten tanulnak idegen nyelveket, angolt és németet, jól felszerelt laborban ismerkednek a számítástechnikával, s nem utolsósorban felekezetiüknek megfelelő hitoktatásban részesülnek, mellyel feltáruul előttük üdvösségük útja. De nemcsak az alapos ismeretszerzés a cél, hanem nagy gondot fordítunk a gyerekek nevelésére is. Odafigyelünk viselkedésükre, megjelenésükre, mindennapi életükre – ezzel segítjük a szülők munkáját is.

„Gyermekek! Engedelmeskedjétek szüleiteknek az Úrban, mert ez a helyes. »Tiszteld apádat és anyádat«: ez az első parancsolat, amelyhez ígéret fűződik, mégpedig ez: »hogy jó dolgod legyen, és hosszú életű légy a földön.« Ti apák pedig ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek az Úr tanítása szerint fegyellemmel és intéssel.” (Ef 6,1–4)

Lázárné Kilián Szilvia

Reményik Sándor
GYÓGYÍTS MEG!

Én Istenem, gyógyíts meg engemet!
Nézd: elszárad a fám,
A testem-lelkem fája...
De épek még a gyökerek talán.
A tompa, tunya tespedés alatt,
Gyökereimben: érzem magamat,
És ott zsong millió melódiám.

Én Istenem, gyógyíts meg engemet!
Hiszen – nem is éltem igazában.
Csak úgy éltem, mint lepke a bábban,
Csak úgy éltem, mint árnyék a fényben:
Rólam gondolt roppant gondolatod
Torz árnyékaképpen.

Egy kóbor szellő néha-néha
Valami balzsam illatot hozott.
Akkor megéreztem: ez az élet,
S megéreztem a Te közelléted, –
S maradtam mégis torz és átkozott.

Én Istenem, gyógyíts meg engemet.
Én szeretni és adni akarok:
Egy harmatcseppért is – tengereket,
S most tengereket látok felém jönni,
És nem maradt egy könnyem –
megköszönni.

Dr. Kiss A. Sándor:

Reményik Sándor

(1890–1941)

*Egy lángot adok
ápold, add tovább.
(Reményik)*

1 1942. október 31-én, a reformáció ünnepe, templomunk oltára előtt, Gyurán György hitoktató lelkészem versválasztása alapján, majd 1943 júliusában, Berettyóújfaluban, a leventetábor tábor-tüzénél, Rück Gyula főhadnagy engedélyével szavaltam Reményik Sándor „Az Óriás” című versét. A templomi szavaltom után sokan gratuláltak, így Holeczka Gyula tanár úr is, míg a táborúzi szavaltat után az örök szerelmemnek, Anikónak édesanyja, a járásbíróné (aki leányával együtt hallgatott engem), nem tiltotta tovább a lányával való találkozását. Mindkét alkalommal boldog voltam. Egy istenhívő, nagy hazafi költőnek köszönhettem mindkét sikeremet. Azóta kedves költőm Reményik Sándor.

Hosszú idő után most sikerült megszereznem a „Válogatott versek” című könyvét és szántam rá magam, hogy verseiből idézve felvázoljam az ő életútját, akinek hatvan évvel ezelőtt hullott ki kezéből a toll.

Reményik Sándor 1890. augusztus 30-án született Kolozsváron és ott is halt meg 1941. október 24-én. A két világháború között az erdélyi magyar líra kiemelkedő alakja volt. Egyetemi tanulmányait Kolozsváron, a jogi karon kezdte el, de azt szembetegsége miatt nem fejezte be. Neve építész apjától örökölt nagy vagyona lehetővé tette, hogy 1916-tól csak az irodalomnak éljen.

A verselés mellett az erdélyi újságok állandó munkatársa, például 1921-től a „Pásztortűz” című folyóirat főszerkesztője volt.

Kezdetben (1918–1921) „Végvári” írói álnéven nagyhatású, izzón hazafias verseket írt. Ilyen volt a „Nagy magyar télben” című is:

*Nagy magyar télben picike tüzek
A lángotokban bízom.
Legyen bár messze pusztán rőzseláng,
Bár bolygó fény a síron,
Szent házi tűz, vagy bujdosó zsarátnok,
Boldog vagyok, ha magyar lángot látok.*

Sokat küzdött az erdélyi magyarság kivándorlása ellen. Ezt mutatja „Eredj, ha tudsz” című költeménye:

*Eredj, ha tudsz!
Eredj, ha gondolod,
Hogy valahol, bárhol a nagy világban
Könnyebb lesz majd a sorsot hordanod.*

[...]

*Még nem tudom:
Jut-e nekem egy nyugalmas sarok
De addig, varjú a száraz jegenyén
Én itthon maradok.*

Későbbi verseiben már a humanitás gondolata érvényesült. Olyan erősen bűg ezekből a versekből a vox humanum, szinte tiltakozik az ellen, hogy másra gondoljunk, mint az emberre, az örökkévalóságra. Áprily Lajos – 1932-ben – ezt így jellemezte: „... költészete gazdag, egészében elvegyül a vonásaiból a vallásos poeta arca világlík ki”. Papi lélek volt, a szó mindenfajta értelmében, amit a következő mondata is tükröz: „A teremtéshez ketten kellene: a lélek és az, ami nagyobb nála.”

Az Isten vagy Krisztus nevét kimondani gyakran kerüli, csak körülírja és inkább a lélekről beszél. A „Reinkarnáció” című versében mégis kimondja Isten nevet:

*Ha adsz nekem részt a feltámadásban,
Ó add Uram, támadjak fel virágban,
Harangvirágban örvények felett,*

[...]

*A csengettyűimmel dícsérjem neved,
Harang a harangozót, Istenem...*

Költészetének alaphangja az evangéliumi szó és könyörgés: „Hiszek Uram, segíts hitelenségemen.”

1937-ben és 1941-ben Baumgarten-díjjal tüntették ki, majd 1941-ben posztumusz kapta meg verseiért az MTA nagydíját. Műveit számos nyelvre lefordították. 1926-ban ő is tagja volt az

Erdélyi Helikon alapítóinak. Áprily Lajossal és Tompa Lászlóval együtt alkották a „Helikoni triász”-t.

Reményik egész költészete igehirdetés. A mélyen vallásos költő a betegség, a magány és a történelmi tragikum hármas keresztjét viselte egész életén át.

Reményik hazafias, irredenta verseket író Végvárija még megérte, hogy szeretett Kolozsvárja a II. bécsi döntés (1940. augusztus 30.) alapján, békés úton visszatért az anyaországhoz. Azonban alig több mint egy év múlva (1941. október 24-én) kísérték ki a házsongárdi temetőbe. 1991-ben alkalmam volt sírjára virágot tenni, tisztelő tolmácsolójaként. A sírkőről fényképet készítettem, melyen neve alatt a mottóul választott mondat szerepel.

Végezetül, hadd idézzek a nekem felejthetetlen sikert hozó „Az Óriás” című verséből, amely a lélekről szól:

*És azzal szemben ő,
Egy lélek.
Milyen kicsi. – és mégis milyen végtelen.
Ó mert a lelkében Isten él,
Valami, ami nála több,
Amit megláttott önmaga felett.*

[...]

És ösztökéli, tégy vallomást rólam.

[...]

*S ő vallomást tesz: Nem tehetek másképp.
Mert ami korhadt, az a korhadásé!
És ami lélektől lett: megmarad.*

Így emlékezem és adom közre „Végvári” Reményik Sándor, a Nyugat első nemzedékén nevelkedett, vívódó, magányos költő életüti ismertetését, halálának hatvanadik évében.

Kötetei: *Fagyöngyök* (1918), *Vadvizek zúgása* (1921), *Két fény között* (1927), *Összes versei* (1941), mint legjelentősebbek.

Névtár

Gyülekezeti nyilvántartás

Természetesen eddig is rendelkezünk gyülekezeti nyilvántartással, de eléggé kaotikus formában, ezért fordulhatott elő bizonyos esetekben, hogy egy címre több, az egyházközösség által küldött levél ment, más pedig egyáltalán nem kapott meghívót vagy tájékoztatót. Például tavaly, 2000-ben több olyan jeles alkalmunk is volt, amikor leveleket, vagy meghívókat küldtünk ki (áldozati vasárnap, lelkészavatás, iktatás), s mindegyik esetben előfordultak sajnálatos tévedések, amelyekért utólag is csak elnézést tudunk kérni. Ez a jelenség azzal függött össze, hogy különféle füzetekbe vezették be a járulékat, vagy az adományt fizetők nevét, s ezen feljegyzésekből a legtöbb esetben csak a címet lehet megtudni, de az esetleges változást már nem.

Már régen törvényi kötelezettségünk a kezelhető nyilvántartás, aminek a segítségével nyomon tudjuk kísérni azt a tényt, hogy ki tartozik az egyházhoz és ki nem. Az új, ún. Zsinati Törvény szellemében megkülönböztetjük az egyháztagságot a gyülekezeti tagságtól, amit leegyszerűsítve úgy mondhatnánk, hogy egyháztagnak tekintendő minden megkeresztelt testvérünk, gyülekezeti tagnak viszont csak az, aki az egyházfenntartási járulékanak fizetésével hozzájárul az egyház anyagi gondjainak megoldásához. Még mielőtt valaki úgy vélné és érezné, hogy pusztán a pénzről van szó, sietve tesszük hozzá: éppen ellenkezőleg, nem a pénzről van szó, hanem arról, hogy valakinek hitéből fakadóan olyan fontos az egyház szolgálata, hogy ezért anyagi áldozatot is hajlandó hozni. Tehát nem elítélendő és rossz mértékegység az, hogy valaki fizeti-e rendszeresen, minden évben az egyháza életét segítő járulékat, mert aki még ilyen anyagi áldozatot is hajlandó és tud hozni az egyházáért, az a személy – lényegében – élő hitéről ad értelmet jelzést.

Mivel jár együtt a gyülekezeti tagság, vagyis ha valaki rendezi az egyházfenntartói járulékat, és Isten ígéjét hallgató

testvérünk? Azzal, hogy felkerül a választói névjegyzékbe, és ezzel joga van törvényes keretek között részt venni közös döntésekben. Ilyen például a lelkészválasztás, vagy bármilyen választás. Előbb vagy utóbb azoknak a testvéreinknek, akik tagjai a gyülekezetünknek, vagyis részt vesznek a gyülekezeti élet anyagi terhei hordozásában, és temetésekor egyházi szertartást kérnek, kedvezményt fogunk adni sírhelyárakban, valamilyen százalékos csökkentést javasolunk majd a vezetőségnek.

Az egyháztagság azt jelenti, hogy semmiféle szolgálatot nem tagadunk meg, sőt még csak ún. tarifát sem szabunk, de a gyülekezet életében nem rendelkezik hozzászólási joggal. Tehát többféle tapasztalatra, több gyülekezeti gyakorlatra támaszkodva kidolgoztunk egy nyilvántartási formulát, amely ábécérendben lesz a kartotékrendszerben. Bizalommal kérünk mindenkit, hogy ezt a formulát segítsen kitölteni. Lapozható kartonból készül, és elkezdjük a kartonok kitöltését. Egyrészt a befizetésekor, másrészt pedig az önként jelentkezőknek kitöltünk egyet.

Így jobban rálátásunk lesz a gyülekezetre. Ezt a kitöltött kartont természetesen bizalmasan kezeljük, ami azt jelenti, hogy a pénztárosunk és az irodavezető mellett csak a lelkészeknek lesz módjuk hozzáférni és – lelki gondozói szempontból – rálátni. Például nem baj, sőt segítség, ha a lelkész azonnal láthatja a karton segítségével a családi helyzetet, családi összefüggéseket.

Ennek a kartonnak van egy, a pénztáros felé fordított oldala, aminek a kis ablakaiba minden alkalommal, dátummal együtt bevezeti a befizetett járulékok összegét, s ha valaki azon kívül még adományt is adni szeretne, akkor ennek az összegét is feltüntetjük ezen a kartonon.

Itt is szeretnénk világossá tenni, hogy alapvető különbség van az egyházat támogató vagy fenntartó járulékok, és az adomány között.

Mi a különbség a járulékok és az adomány között?

Óriási! Az egyházfenntartói járulékok rendszeresen, évente fizetendő összeg, aminek a segítségével biztosított a gyülekezeti tagság jogi része. Ennek az összegét szokás nálunk, Orosházán az évi jövedelem, (vagy évi bevétel) 0,5%-ban megadni (40 000 forint esetében ez az összeg havi 200 forint, vagyis egy esztendőre 2400). Az a teljes igazság, hogy a Zsinati Törvény alapján az országos vezetőség 1–2%-ról beszél, de ismerve a mi valós helyzetünket, mi azzal a szeretetteljes kérrrel fordulunk minden nyitott szívű testvérünkhöz, hogy legalább ezt az évi 0,5%-ot ajánlja fel gyülekezete működtetése érdekében. Ennek a rendszeres befizetése még a másik kérdés, azaz évről évre ismétlődő módon.

Ezzel szemben, illetve emellett van az *adomány*, amelyet viszont alkalmanként, általában valamilyen konkrét ok miatt fizetnek akár olyanok is, akik bár nem tagjai a gyülekezetnek, de valami miatt indíttatva érzik magukat adományt adni. Ilyen esetek szoktak lenni felgyógyulás, vagy valamilyen évforduló alkalmából. (Budapestről fizetett nemrég egy testvérünk jelentős összegben adományt, amit köszönettel elfogadtunk, nyugtát adtunk, de ettől még őt nem tartjuk gyülekezeti tagként nyilván, hiszen egyrészt nem itt lakik, másrészt az adomány alkalmi ügy.)

Mikor ad valaki adományt? Természetesen bármikor bárki adhat, de ilyen és hasonló konkrét oka szokott lenni: visszaemlékezés több évvel ezelőtt elhunyt szülőkre, vagy családtagokra, vagy bárkire. Gyermeük keresztelője, esküvője, konfirmációja alkalmából, vagy házasságkötés alkalmából. Nem régen valaki sikeresen átvészelt autóbaleset után érezte úgy, hogy adományt ad Isten egyházának, másvalaki a kórházból jöhetett ki, és úgy érezte, hogy szeretné így is kifejezni háláját Isten iránt. Ezért nevezzük ezt a típusú adakozást hálaáldozatnak is.

A kartonrendszer bevezetését – kérjük – fogadják szeretettel, és legyenek segítségünkre azzal, hogy a Harangszó utolsó oldalán található forma segítségével leadják a Gondnoki Hivatalban a szükséges adatokat. Előre is köszönjük!

Ribár János

Szeretettel felhívjuk mindenki figyelmét, hogy 2001-ben is megtartjuk minden vasárnapi és hétköznapi alkalmunkat a megszokott időpontokban! Különösen a hétköznapi alkalmakra hívjuk fel a Testvérek figyelmét:

– minden csütörtökön – téli időszámításkor – 17 órai kezdettel istentisztelet, utána beszélgetés, a legvégén pedig közös imádság;

– minden kedden és pénteken 8 órai kezdettel reggeli áhítat;
– minden vasárnap 9 órakor gyermek-istentisztelet.

Ifjúsági alkalmaink: minden pénteken 17 órakor tizenéveseknek, szombatonként 19 órakor felnőtt ifjúságnak.

Alkalmainkra mindenkit szeretettel hívunk és várunk!

Új helyzet a temetőinkben

A XLIII. törvény és a 145/1999. (X. 1.) kormányrendelet értelmében

Mint az feltételezhetően közismert, 1999 őszén a temetőkkel kapcsolatosan új törvény és új kormányrendelet született. Ennek most azokat a részeit ismertetjük röviden, amelyek egyfelől mindenkit érinthetnek, másfelől pedig új helyzetet teremtettek az üzemeltető vonatkozásában.

E törvény legelső tétele az, hogy a tiszteletadás joga kivétel nélkül mindenkit megillet (1. §), amiből az következik, hogy a temetési szertartás alatt is elvárható a temetéshez illendő viselkedés. Vagyis a szertartás alatt nem lehet zongani, beszélgetni, de még dohányozni sem, s az sem illendő, hogy a gyászoló gyülekezeten, vagy meneten keresztülkerékpározzunk, -gyalogoljunk, vagy -autózzunk. Sajnos sok lehangoló és rossz tapasztalat mondatja ezt velünk. Sokszor tapasztaljuk a temetések alatti oda nem illő viselkedést.

A törvény 1. §-ának (2) bekezdése azt is meghatározza, hogy kétféle temetési szertartás történhet: van világi temetés és van egyházi temetés. Tehát nem polgári és nem is társadalmi temetésnek nevezi a törvény azt, amikor nem egyházi szertartásra kerül sor, hanem világi temetésnek. Érdekesképpen említjük meg, hogy a világi temetés szertartásrendjét a temetőtök határozhatják meg e törvény értelmében.

Az egyházi temetés esetében pedig az egyházak évszázados liturgiai gyakorlatának megfelelően megy végbe a szertartás, amiben a legfontosabb a *mondanivaló*, vagyis Istennek az étellel, halállal, kárhozattal, üdvösséggel kapcsolatos *mondanivalója*. Az egyházi temetés elsődleges tartalma Jézus Krisztusnak az a kinyilatkoztatása, hogy „aki hisz énbenem, ha meghal is, él”, vagyis annak a bibliai igazságnak a hirdetése, hogy ennek a földi életnek kettős tétje van: kárhozat vagy üdvösség. Szívünk utolsó dobbanása után, az utolsó ítéletnek megfelelően az örökévalóságot vagy a kárhozatban, pokoli helyzetben töltjük, vagy Krisztus kegyelméből az Ő örök országában.

Természetesen mindegyik egyház maga határozza meg, hogy ezen az örök mondanivalón innen még felvázolja-e az elhunyt életének a pályáját, vagyis rövid életrajzot is mond az elhunyt iránti tisztelettel megfogalmazva, valamint behatárolt módon a búcsúzókat nevének is felsorolhatja. Az Evangélikus Egyház lelkesíti gyülekezetünkben ezt a gyakorlatot követik. Mindig azzal a kéréssel tesszük

ezt, hogy a búcsúzókat névsora ne legyen túlzottan részletezve, nehogy a nevek között eltévedjenek a listát összeállítók.

A temető üzemeltetése

A 4. § (3) bekezdése szerint a temető tulajdonosa köteles a temető üzemeltetését is biztosítani, vagy saját maga végzi ezt, vagy szerződés alapján más gazdálkodó szerv, vállalat is elláthatja a feladatot. Esetünkben így került sor szerződéskötésre a Lászlóffy Bt.-vel, közismertebb nevén a „Rekviem” Temetkezési Vállalattal, 2001. január 1-jétől. Ennek értelmében a temető teljes üzemeltetését az egyházunk az alvégi és a felvégi temetőben átadta az említett vállalatnak. Természetesen ez a szerződés csak az evangélikus temetői területekre vonatkozik. Ezen kívül van még katolikus temetői rész is. (Például ilyen a Szentesi úton az új betonkerítéssel párhuzamos rész. Tehát ott – az önkormányzat által épített kerítés – nem az evangélikus temetőt határolja.)

Ez a szerződés azt jelenti, hogy a temetési szolgáltatásért, a nyilvántartásokért, a temető rendjéért (nyitva tartás, ügyfélfogadás, szemétszállítás és hasonló) a „Rekviem” Temetkezési Vállalat felelős.

Temetési szertartást természetesen más temetkezési vállalatok is végezhetnek temetőinkben, de például a ravatalozó épületének bérleti díja is az üzemeltető vállalatot illeti.

Erre a – Presbitérium és az Egyházközségi Képviselő-testület jóváhagyása utáni döntésre azért volt szükség, mert az utóbbi esztendőkből jelentős ráfizetéssel, azaz súlyos anyagi veszteséggel tudtuk csak üzemeltetni a temetőinket. Ugyanakkor gyakorta jogos, gyakorta egyáltalán nem jogos zaklatásoknak voltunk kitéve egyénektől, szervektől. Az említett vezetőség (presbitérium és képviselő-testület – 95 tagú közösség) a temetői tulajdonjogról nem hajlandó lemondani, tekintettel a település eredetére, történetére, de átengedte az üzemeltetés jogát és lehetőségét az említett „Rekviem” Temetkezési Vállalatnak.

Az új törvény és az azt kiegészítő kormányrendelet igen részletesen foglalkozik minden kérdéssel, így például a sírhely érvényességének a kérdésével is.

Nézetkülönbség a sírhelymegváltásáról

Ilyen címmel jelentetett meg egy újságcikk Cs. R. aláírással a Békés Megyei Hírlap 2001. január 9-én, és azt a kérdést

veti fel valaki – szarvasi vonatkozásban –, hogy „a sírhely megváltásának lejárt előtt” újra meg kell-e váltani a sírt 25 esztendőre? A kérdés így félreérthető és félrevezető, ugyanis a törvény és a kormányrendelet értelmében semmiféle nézetkülönbségre és vitára nincsen megalapozott mód. Mivel önmagában véve nem 25 évre kell megváltani a sírhelyet, hanem a temetéskor kell újra 25 esztendőre kiegészíteni az érvényességet.

Ugyanis az 1999. XLIII. törvény 22. § (4) bekezdése megadja, hogy a sírhely érvényessége megszokott esetben 25 év (más az urna: 10 év, sírbolt, kripta: 60–100 év), és a törvényt kiegészítő kormányrendelet 145/1999. (X. 1.) 18. § a.), b.), c.), d.), e.) alpontjai pontosan megadják a következőket: „a.) egyes sírhely esetén 25 év, illetőleg az utolsó koporsós rátemetés napjától számított 25 év; b.) kettős sírhely esetén az utolsó koporsós betemetés napjától számított 25 év.”

Az utolsó koporsós temetés napja pedig egyértelmű: amikor éppen a temetés történik, és onnan számítva kell az esztendőket számát 25 évre kiegészíteni illetve más évszám van egyéb sírhelyeknél, (urna, kripta).

A törvény és a kormányrendelet együtt egyértelműen előírja, hogy a temetés alkalmával a sírhelyet úgy kell megváltani, hogy a temetés napjától számítva legyen érvényes 25 évig. Ez azt jelenti, ha valakinek a temetés sajnálatos eseményekor még éppen 4 évig érvényes a sírja, akkor a törvény és a rendelet értelmében a temetés előtt 21 esztendőt kell kifizetnie. Itt legfeljebb csak az lehet a kérdés, hogy a kettős sírhely esetében mi a helyzet, mert egyszerre – rendkívüli esetektől eltekintve – egy temetés történik, és akkor a kettős sírhelyen belüli érvényességi differencia léphet fel. Bár a „betemetés” kifejezés egyértelműen mind a két sír megváltásának kötelezettségét jelenti.

Tehát a rendelkezések értelmében semmiféle nézetkülönbségre nem kerülhet sor a törvényt és rendeleteket ismerő, értő állampolgár és a temető fenntartója vagy üzemeltetője között.

Azzal természetesen nem tudunk mit kezdeni, ha valaki a kákán is csomót keresve, mindenféle kifogással magyarázza vélt igazát, mint az említett újság riportjában, cikkében is történt. Az újságíró pedig aligha lehet arra kötelezni, hogy ismerje a törvényeket és rendeleteket. A riport utolsó kérdése tehát: Mi történik, ha valaki ragaszkodik ahhoz, hogy csak a

sírhely lejártakor hajlandó újraváltani a sírt? – a törvény és a kormányrendelet értelmében teljességgel helytelen és téves.

Az evangélikus egyházközség lelkészeinek temetési gyakorlata

Tekintettel arra, hogy a temető üzemeltetésére nézve szerződést kötöttünk a Lászlóffy Bt.-vel, azaz a „Rekviem” Temetkezési Vállalattal, tájékoztattuk minderről a „Pieta” Temetkezési Bt-t is. Levelünkben a következőt írtuk le, minden félreértés elkerülése érdekében:

„Tájékoztatjuk Önöket, hogy az (evangélikus) egyházi szertartásnak továbbra sincs ún. feltétele. Ha sajnálatos is, hogy valaki nem járt templomba, a temetési szertartást az egyház lelkészei akkor is jó szívvvel vállalják. Ha sajnálatos is, hogy valaki nem járult hozzá az egyház anyagi terheinek hordozásához, a temetési szertartást az egyház lelkészei – anélkül, hogy hátralékok rendezését kérnék – jó szívvvel és hittel vállalják.

Külön és kiemelten tájékoztatjuk Önöket, hogy az Evangélikus Egyház vezetősége továbbra is ingyenes szolgáltatásként biztosítja az egyházi temetések szertartását, tekintettel arra, hogy számunkra ez (örök)életmentő igehirdetési alkalmat jelent. Tehát a temetés szertartását kérőnek rendeznie kell 1.) a sírhely árát a Gondnoki Hivatalban, 2.) a temetés történéseivel kapcsolatos kiadásokat (az üzemeltetőnél). Vagyis külön még temetési szertartásért nem kellett eddig sem, nem kell ezután sem fizetni.

Sajnálatos, hogy nagyon sokan hamis információk birtokában vannak: idős néni sírva mondta, hogy azért nem kéri az egyházi temetést, mert nincs pénze »a papot« kifizetni. Tehát hangsúlyozzuk, a temetési szertartásért külön kiadás nincs. Mindig csak önkéntes adományt fogadhatunk el.”

(Ribár János)

MEGHÍVÓ

Már előzetesen jelezzük, hogy 2001. március 8–11-ig (csütörtök–vasárnap) bőjti sorozat lesz a gyülekezetünkben. Vendég igehirdető: **Gáncs Péter** lelkész, az országos (bel)misszió lelkésze. Az alkalmap minden este 17 óra körül lesznek, vasárnap délelőtt pedig a 10 órakor kezdődő istentiszteleten ünnepeljük az Úr szent vacsoráját.

Egyrészt mindenkit szeretettel hívunk és várunk, másrészt kérjük, adják tovább ezt a hírt, vagyis szeretettel kérjük, hogy hívogassunk másokat is erre az alkalomra.

HÍREK, TÉNYEK, ESEMÉNYEK...

Február 4-én, vasárnap 15 órai kezdettel szeretetvendégséget rendezünk. Veres József emlékezünk abból az alkalomból, hogy 150 évvel ezelőtt született. Előadást tart Koszorusz Oszkár egyházmegyei felügyelő, Orosháza helytörténész. Az orosházi születésű Veres József 1851. január 2-án született, január 3-án részesült a keresztség szentségében, majd 1879-ben lett orosházi lelkészé. Külön érdekességként és nemzeti tudatra épülő örömként kell megemlíteni, hogy Veres József orosházi lelkész is azok közé tartozott, aki Turinban meglátogatta Kossuth Lajost is, aki éppen akkor ünnepelhetett 80. születésnapját. Veres Józsefnek köszönhető az is, hogy Kossuth Lajos Orosháza díszpolgára lett.

(E számunkban – Koszorusz Oszkár tollából – Veres Józsefről tanulmányt olvashatunk, azzal a szándékkal, hogy sikeresen készítsük elő a megemlékezéseinket.)

Február 24-én, szombaton 15 órai kezdettel a 2000. évi zárszámadást és a 2001. évi költségelőirányzatot tárgyalja meg a presbitérium és a képviselő-testület. A zárszámadást természetesen pontosan előkészítve terjeszti elő a pénztáros, miután a gyülekezeti számvevőszék azt könyvelési és törvényességi szempontból megvizsgálta.

Megloptak bennünket kétszer is. Sajnos komoly és sajnálatos veszteségek érték bennünket az elmúlt évben. Az országos egyház pénztárából 1999-ben kaptunk egy jelentős összeget arra a célra, hogy lecserélhessük a kicsit hangossá vált orgonamotort. Ismerőst, az orgonánkat többször is javító P. J. szegedi lakost bíztuk meg az úgy megoldásával, aki 450 000 forintot kért előlegbe a motorváltásra, de 2000. április 8-án zaklató keresésünkre úgy nyilatkozott, hogy nincs meg a pénz. Természetesen bíróságra került az ügy. A folyamat még nem záródott le. Amennyiben P. J. orgonajavító valóban elvégezné a munkát, akkor a bírósági eljárást megszüntetnénk. Most reménykedve várunk, mert december közepén telefonon jelentkezett, és ígéretet tett arra, hogy kötelességének eleget tesz. Szorongó kíváncsisággal várjuk, P. J. ismerősünk helyre akarja-e állítani a becsületét? Az ügyben sok segítséget kaptunk – szeretetből – Dr. Domonkos István ügyvéd úrtól, aki lelkiismeretesen igyekezett utánajárni az ügynek.

Tornaterem. Nagyon komoly veszteség ért bennünket a tornaterem miatt is: 1 évvel ez előtt adtuk bérbe a tornaterem

egyik, kisebbik részét Z. G. orosházi lakosnak, aki az említett részben kondicionálótermet kívánt működtetni. Ennek érdekében átalakítási munkákra volt szükség, s mivel nem a mi érdekünk volt az átalakítás, de érdekünk volt a bérbeadás, úgy egyeztünk meg a bérlővel, hogy megfelezzük az átalakítás költségét, ami mintegy 200 000 forintot jelentett.

Sajnos a bérlő nemcsak ennek az összegnek a felét nem rendezte le, hanem 2000 márciusától a bérleti díjat is „elfelejtette” fizetni. Ennél még súlyosabb, hogy március óta a rezsiköltséget sem fizeti, ami összesen 160 000 forintra rúg. Sajnos ha a bérleti díjat nem vesszük figyelembe, akkor is gyakorlatilag és effektív módon 260 000 forint konkrét veszteséget okozott Z. G. orosházilakos az Evangélikus Egyházközségnek.

Szóban – felszólításaink után – sosem tagadta tartozását Z. G., és fizetési készségéről is nyilatkozott minden alkalommal, de egyetlenegyszer sem teljesítette kötelességét. Ebben az esetben is ügyvédhez fordultunk. Az ügyet Dr. Horváth Antal jogász vette kezébe.

Ha Z. G. rendezné az igen jelentős tartozását, akkor ugyanígy közzé tesszük a Harangszó újságban a hírt, sőt köszönetünket is kinyilvánítanánk, azért hogy kötelességét teljesítette. Sajnos súlyos erkölcsi válságban él nemzetünk. (A hivatalos jegyzőkönyvekben a nevek természetesen teljesen kiírva szerepelnek, s mint elszomorító adatok, bekerülnek az egyházközség történetébe is.)

Mit kezdünk a megürült tornateremmel? Ígéretes pályázati lehetőség jutott el hozzánk, és éppen az újságszerkesztés idején készítjük elő ennek az anyagát. A pályázatunk neve kb. így hangzik: „Keresztyén szabadidőközpont és klubhelyiség”. Azt tervezzük, hogy úgy alakítanánk át a tornatermet, s a mellette levő helyiségeket, hogy alkalmas legyen erre a szabadidős célra. Mindenféle elfoglaltságot tervezünk, tanfolyamok szervezésére gondolunk (pl. szabás-varrás, hímzés), de gyógytornát is ajánlanánk rászorulóknak. Most van a téma kialakulóban, tehát minden részletét még mi sem látjuk, csak – a pályázati lehetőségnek köszönhetően – formáljuk a terveinket. A szabadidőközpont lehetősége tévészéstől kezdve asztaliteniszig, csendes beszélgetéstől közösségi alkalmakig terjedhetne. A pályázat elkészítését hozzáértő szakemberekre bíztuk.

Templomfűtés. Változatlanul komoly gond, hogy még mindig nem tudtuk megoldani a templom fűtésének nehéz

kérdését. Pedig nagyon nagy szükség lenne rá, mert az orgonánk mögötti Győry Vilmos-teremben csak mintegy 220 szék van. Hála Istennek és köszönet a hűséges gyülekezeti tagoknak, a legtöbb vasárnapi istentiszteleten ennél jóval többen vagyunk, és a téli hideg idején mindig kritikus állapotok alakulnak ki. Sokan nem férnek be az első alkalommal a terembe, következőleg ugyancsak sokan e probléma miatt inkább el sem jönnek, úgyhogy az úgy jelenleg kezelhetetlennek látszik.

Többen vannak, akik egyszerűen a terem „kicsisége” vagy „zártsága” és levegőtlenlége miatt nem szívesen vesznek részt ebben a téli időben az istentiszteleten. Mások a templom hidegségét kifogásolják. Egyrészt még sokakkal nem sikerült megértetni, hogy az oszlopokon belüli padok melegítettek, másrészt valóban nem túl hatékony ez a padfűtés (a számla hatékonyabb), bár a nem túlzottan fázósak számára – talán – kibírható.

Állandóan keressük az optimális megoldást. Volt árajánlat már olyan módszerre, amely melegvizet keringtet a pad alatti csőben, olyan is, ami – a katolikus temploméhoz hasonlóan – elektromos cső segítségével padfűtést biztosít. Természetesen az anyagiak okoznak mindegyik esetben gondot. Akár ez, akár az a megoldás kerülne előtérbe, 7–9 millió forintot jelentene az elkészítése. A villanyárammal még hálózatfejlesztési gond is van, az is milliós nagyságrendű lenne.

Most ismerhettünk meg egy olyan fűtéstechnikai módszert, amely talán megoldás lehetne. A neve „kerámiafűtés”, és az ajánlásban ezt olvassuk: „5 m vagy annál nagyobb belmagasságú épületekben garantáltan kellemes hőérzet.” Kaptunk színes prospektusokat is, amelyekben fényképek mutatják be a módszert. Üzemek és templomok nagy tereit lehet látni ezeken a képeken. Ugyancsak fontos információkat szereztünk be olyan lelkésztől, akiknél már évek óta ez a rendszer működik, és a megkérdezett két lelkész nagyon pozitív értelemben nyilatkozott erről a fűtési módszerről. Mind a két gyülekezet közepes nagyságúnak tekinthető, ami azt jelenti, hogy a mi gyülekezetünknek is meg lehetne a módja erre a fűtési technikára. Az energiaforrás gáz. Felvettük a kapcsolatot a kivitelező céggel, a felmérés és az árajánlat készítése folyamatban van.

Országos Evangélikus Találkozó, Augusztus 18–19., Orosháza. Ez lesz a III.

Országos Evangélikus Találkozó, a millennialiumi évet lezárandó alkalom. Már 2000-ben megkezdtük az előkészületeket, de lassan a célegyenesbe érve egyre komolyabbá válik a helyzet.

Egyrészt az ún. kibővített elnökség 2001. január 8-i ülésén megbízta Ribár Jánosné gazdasági felelőst, hogy legyen a szervezőbizottság elnöke, és alakítsa ki a helyi szervezőstábot, amely megszervezi a több száz, illetve több ezer vendég elszállásolását, étkeztetését, mivel ezt a komoly feladatot nekünk kell megoldani. Anyagi forrást az Országos Egyház biztosít.

A kétnapos találkozó műsorának kialakításában természetesen az Országos Egyház is részt vesz. Az Országos Iroda tavaly, 2000 decemberében megválasztott és beiktatott irodaigazgatója, Hafenscher Károly lelkész (2000. böjtjében igehirdetési sorozatot tartott köztünk), valamint az országos missziói lelkész, Gáncs Péter vesz részt a közvetlen szervezésben, de természetesen feladata lesz ebben minden esperesnek, lelkésznek, gyülekezeti tagnak országos szinten is. Nagyon kérjük a helyi gyülekezetünk tagjainak segítségét, felajánlását (pl. szállás). Aki bármilyen módon segítségünkre tud lenni, kérjük, jelezze a Gondnoki Hivatalban.

Kedves, figyelemreméltó ajánlat. Egy magát egyelőre megnevezni nem kívánó kedves testvérünk nagyon jó szívú ajánlattal fordult az egyházközség vezetőségéhez. Levelében leírja, hogy külterületen lakik, ahonnan nem könnyű a templomba, istentiszteletre való bejutás. Ezért jutott eszébe, vagy adta az ötletet Isten a számára, hogy nagy lakásának van olyan 5x5-ös méretű része, amit szívesen felajánl istentiszteleti alkalomra, sőt egyéb egyházi tevékenység is lehetővé válhatna ott. „Diakóniai jelleggel” bármi elképzelhető lenne – olvassuk a levélben, és még hozzáteszi: „az épületben kialakított egyházi tevékenység biztosíthatná a környék számára a keresztyén útmutatást”. A levél sokak számára fájdalmas emléket is felidéz: ezzel a lépéssel szeretne ez a testvérünk „azok emlékének adózni, akiket az elmúlt kommunista rezsim életük során megalázott, közöttük szüleim, nagyszüleim emlékének” – írja. A továbbiakban is érdekes sorok olvashatók a levélben: arról ír, szeretné, ha ez az épület „mementóul szolgálna azok számára, nekem, akik gyermekeiket tudatlanságból rábízták az ateista világ ideológiájára, s hagyták, hagyják vergődni a

harsogóan hamis, értékrend nélküli világ sodrásában.”

Köszönettel vettük testvérünk gondolatait, elképzeléseit.

Svájci protestáns gyülekezet érdeklődése. Sokan emlékezünk rá, hogy Gabányi Géza lelkész tavaly, 2000. szeptember végén szolgált nálunk Orosházán. A már régen megboldogult édesapjára is – aki szintén lelkész volt Orosháza–Rákóczi telepen, még többen emlékeznek. A tavaly, köztünk vendégként szolgáló, egykori orosházi gimnazista, Gabányi Géza lelkész jelenleg a svájci erlinsbachi gyülekezet lelkésze, és mint ilyen, magyarországi körutat szervez a gyülekezetének.

2001. szeptember 22-én érkeznek Magyarországra, s megtekintik többek között a fővárosunk nevezetességeit, majd a Duna kanyart, Visegrádot, Ráckevét, Egert, a Pusttát, és még sokegyebet.

A magyarországi kirándulásuk 8. és 9. napjait viszont Orosházán töltik majd el. Színes, német nyelvű körlevelükben ez olvasható:

„8. nap, szeptember 29. szombat: Reggeli után indulás Dél-Magyarország felé, Orosházára. Kapcsolatfelvétel az ottani evangélikus gyülekezettel és az egyházi iskola meglátogatása. Vacsora és éjjeli szállás a gyopárosi Dunaferr Hotelben. Közvetlenül a hotel mellett szép kilátású gyógyvízű tó van, fürdési és parkolási lehetőséggel.

9. nap, szeptember 30. vasárnap: reggeli után a templomban közös istentisztelet. Testvéri találkozás és tapasztalatcsere a helyi gyülekezet lelkészeivel, képviselőivel és gyülekezeti tagjaival. Vacsora és éjjeli szállás a Dunaferr Hotelben.”

A 10. napon innen indulnak tovább előbb Szegedre, majd négy napos útra Veszprémbe, Zircre, Székesfehérvárra, Tihanyba, Hévízre, Pécsre, Siklósrára, Pannonhalmára. A 15. napon Budapestről indul haza, Svájcba a csoport.

KORRIGENDA. Az Orosházi Harangszó legutóbbi számában Pusztainé Ravasz Ildikó 1965-ben írt, templomunk művészeti leírását tárgyaló egykori szakdolgozata kapcsán néhány hiba történt, amiért a Szerkesztőségnek elnézést kell kérnie a szerzőtől is, az olvasótól is. Az egyik az volt, hogy lemaradt a dolgozat felosztását jelző „I. rész” felirat, valamint a dolgozat keletkezési dátuma. A szakdolgozat II. része – anyagtorlódás miatt – a következő Harangszó újságban jelenik meg.

NÉPEGYHÁZI HÍREK

Összeállította: Pleskó Józsefné

KERESZTELÉSEK (3 éven aluli gyermekek)

Rafael Zoltán és Nédó Tímea fia:

VINCENZÓ 2000. december 9.

Guttman István és Tóth Anna leánya:

PETRA ANNA 2000. december 17.

Dancz Gyula és Kubicza Andrea fia:

MÁTÉ ATTILA 2000. december 23.

Krausz János és Gyemján Lenke fia:

ÁDÁM 2000. december 24.

Tóth Csaba és Sitkei Szilvia fia:

CSABA 2000. december 25.

Kondacs György és Mikó Erzsébet fia:

GOTHARD ATTILA 2001. január 7.

ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERMEKEKEN ÉS CSALÁDJUKON!

TEMETÉSEK 2000. december 5.–2001. január 17.

Dér István (58) · Cszimadía Mihályné (Szemenyei Eszter 79) · Tóth Bálint (75) · Juhász Nagy Vilmosné (Győri Dani Erzsébet 89) · Gabnai Ferenc (52) · Uhrin Andrásné (Szekeres Katalin 92) · Tóth Lajosné (Berta Emília 86) · Szabó Antalné (Horváth Rozália 93) · Dimák János (80) · Szita Sándorné (Zábrák Eszter 90) · Fábri Ilona (90) · Demkó István Péterné (Németh Irén Magda 66) · Gyömrei József (65) · Sitkei Ferenc (88) · Nagy Jánosné (Holecska Katalin 76) · Regős Ede (70).

A VILÁG PEDIG ELMŰLIK [...] DE AKI AZ ISTEN AKARATÁT CSELEKSZI, MEGMARAD ÖRÖKKÉ. (1Jn 2,17)

ADOMÁNYOK HARANGSZÓ ÚJSÁGUNKRA

(2000. december 5.–2001. január 17.)

Dr. Misurda Mihályné	2000 Ft
Szikora József	1000 Ft
Kardoskúti Gyülekezet	1000 Ft
Gombkötő Mihály és neje (Kardoskút)	500 Ft
Kovács Lászlóné	500 Ft
Szemenyei Ferencné	1000 Ft
Gombkötő Sándor és neje	1000 Ft
Verasztó József és neje	500 Ft
Lázár Pál és családja	1000 Ft
vitéz Benkő Pálné	500 Ft
Szula János	1000 Ft
Farkas József	1000 Ft
Kovács Pálné	500 Ft
Szekeres Istvánné	500 Ft
Nyíri Istvánné	500 Ft
Kovács Ferencné	500 Ft
Tóth Sándor István	3000 Ft
Varga Lászlóné	5000 Ft
Pál Tamásné	1000 Ft
Hegedűs Sándor és neje	1000 Ft
özv. Ravasz Antalné	1000 Ft
Szula Lajos és neje	1000 Ft
Pleskó Pál	1500 Ft
Gyarmati József	1000 Ft
Sitkei Ferenc	820 Ft
Macher Lajosné	500 Ft
Brebovszki István és neje	600 Ft
Bakk Sándorné	1000 Ft
Karkus Zsuzsa	500 Ft
Csepregi Sándorné	1000 Ft
Név nélkül, de Istennél tudvalévő 4 testvér	7500 Ft

KÖSZÖNJÜK! ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN AZ ADAKOZÓKON!

Családnév:	SZÜLŐK: apa:			
Keresztnév:	anya:			
Születési hely, idő:	Telefon:			
Lakcím:				
Foglalkozás:	Adószám:			
Házastárs:	SZÜLŐK: apa:			
Keresztnév:	anya:			
Születési hely, idő:	Telefon:			
Házasságkötés:	Lelkész: Hol:			
Foglalkozás:	Adószám:			
Gyermekek neve:	Szül.:	Ker.:	Konf.:	Megjegyzés: